

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., APRIL 1917.

NO. 4.

Everettmålet före i Seattle, Wash.

Klassmotsatserna påtagliga i rättegångslokalen.

Thomas H. Tracy blev den förste av de 74 anklagade arbetarna i Everett som åklagarmakten eller timmertrusten ämnar förpassa till de sälla jaktmarker varifrån ingen återvänder.

Måndagsmorgonen den 5 mars några minuter före kl. 10 gick ridan i "rättslokalen" i Seattle upp "Rättvisans" blinda gudinna — panningmakten — dirigerar farsen. Prologen varade fyra dagar. Under denna tid valdes under spänning och dispyt jury.

Att det är klass som står mot klass hos fru justitia det är alldeles i ögonen fallande, ty åklagarna ställde till varje föreslagen juryman som var arbetare följande frågor: "Läser ni 'Industrial Worker'?" "Läser ni 'Solidarity'?" "Läser ni the 'Northwest Worker'?" "Läser ni the 'Union Record'?" "Läser ni the 'Socialist World'?" Vidare om han eller hon var medlem av någon organisation.

Advokaterna från försvarets sida ställde liknande frågor till var och en som inte var lönearbetare, huruvida han eller hon var medlem av Arbetsgivarföreningen, Commercial Club e. d. Det är klass mot klass i öppen dager.

Femte dagen, fredagen den 9, började första akten, och första personen var länsadvokaten Black, som öppet förklarade, att huvudsakliga åtalet mot I. W. W. var att "den organisationen var olaglig, grundad med den sociala revolutionen som syftemål, inte genom organisation som de gamla fackorganisationerna önskar, inte genom röstning som socialisterna önskar, utan genom direkt aktion."

Advokaten Black har rätt, men hur att definiera direkt aktion visste han ju inte.

Då Allarm går i press har endast några av åklagarsidans vittnen förhört. Tre doktore, alla medlemmar av Everett Commercial Club och två av dem deltog i arbetarmorden den 5 november vid dockan i Everett.

Harry Shaw, kol- och vedhandlare som svurit in sig i MacRaes "skyddsvakt", medlem av the Commercial Club, affärsförbindelser med sågverksägare i Everett, vittnade, att han på MacRaes befallning deltog i 5te november morden; att han var vid dockan kl. 1 e. m.; att då "Verona" blev synlig i sundet de — 150-tal deputerade — befalldes att gå in i närliggande varuhuset och att komma ut igen först då båten lade till vid kajen. Så skedde. Sedan morden på arbetarna. Men vittnet Shaw tror att första skottet kom från "Verona". Naturligtvis! — Självt hade han ingått i MacRaes "skyddsvakt" och Commercial Club för att vara behjälplig att kuva de våldsamma I. W. W.-isterna som ville våldföra sig mot stadsförordningar, lagar och undantagslagar. — Vittnet Shaw hade sett MacRae nykter tre gånger...

Mera och utförligare i nästa nummer. Men låt oss inte vänta någon rättvisa för våra 74 kamrater från slinkap Justitia. Vi måste bereda oss för en annan aktionsmetod — generalsträiken — och blir det enda som skall komma att försätta dem i frihet.

Forts. E. M.

Minneapolis i framåtskridandets tecken.

På initiativ av Skandinaviska propagandaklubben har arrangerats några möten för organisation av tjänsteflickor i Minneapolis.

De första mötena anordnades på skandinaviska språken med stor tanke på att samla de i I. O. G. T. befintliga kvinnliga medlemmarna till gemensam handling för bättre ekonomiska förhållanden.

Erkännas bör att de mest klarsynta flickorna inom orden upp-togo idén med iver och i förening med de radikala, redan organiserade kvinnorna tillhörande I. W. W. här, började man upptaga namn.

Ett sorgligt faktum är att kvinnan mera än mannen låter leda sig av sitt sällskap, och så skedde nu att den samling högborgerliga slavar — människor med kapitalistiskt huvud och tom plånbok började motarbeta detta kvinnornas allvarliga försök att tillkämpa sig bättre ekonomiska förhållanden, lika hänsynslöst som någon efterbliven kapitalist-fru. Man började med iver utmåla I. W. W. som ett spöke och ett vidunder av värsta tänkbara slag. Ja I. W. W. är nog ett spöke och en förskräckelse för alla kapitalisterna och okunniga krypande slavar, men det är den framåtsträvande arbetarens, organisation, därför att arbetarna förmå organiserade enligt I. W. W. principer och metoder tillkämpa sig bättre ekonomiska förhållanden, och ej då att undra på att kapitalet fruktar denna organisation. Slavarna veta ej bättre därför bläsa de i samma smutsiga horn.

Trots detta motstånd ha de mest intelligenta flickorna legat i och vad bättre är, beslutat sig för att ligga i och agitera tills de få alla sina lika hårt förtryckta kamrater att inse det nödvändiga i att organisera sig. Den radikala tänkande delen medlemmar av de olika goodtemplarlogerna tillhörande studiecirkeln, ha, det bör erkännas, gjort sitt till för att uppmuntra de för organisationsiden intresserade. Heder åt er, men det är ej nog därmed, ni bör också i handling visa ert intresse.

Idén utbreddes mer och mer och det gick så långt att ett möte arrangerades på I. W. W. Hall, 11½ Western Ave., och var besökt av ett antal skandinaviska och finska flickor, alla entusiastiska och med en brännande iver

för att omedelbart gå till värdet och organisera sig.

Olika idéer diskuterades angående arrangeringen av möten, detta för det bästa resultatet för organisationen i sin helhet.

Av allt att döma syntes majoriteten vara enig om att möten avhållas på deras respektive språk och agitationen så mycket som möjligt specialiseras, detta på grund av den svårighet som är upprett på grund av språket, men att en serie av möten hållas tillsammans, dels för utvidgning av kamrats- och solidaritetskänslan dels för upparbetning av olika planer för agitationsvärksamheten m. m.

Ävenså tycktes en idé vara rådande som gemensam, den att ha en ständig samarbetskommitté.

Allt arbete i detalj hänsköts till nästa möte onsdagen den 4 april, när de hoppas att ha sin Charter här. För arrangeringen av detta möte ävenså för insamling av medlemmar valdes en kommitté på tre, en representerande de olika språkgrupperna.

Med den eldiga beslutsamhet dessa kamrater uppgjorde de tillfälliga planerna för mötet, först ut till kommitte för ett dylikt enär där står till deras förfogande en av de bästa hallar att få tag i i Minneapolis, två trappor upp 11½ Western Ave. 1 block från Hennepin Av. och 7 St. North. Utan överdrift är där den bästa hall tillgänglig, därtill kommer ett musikband av 6, vilka ombesörja lika god och i många fall bättre musik än på andra danshallar. Denna hall är uppehållen speciellt för arbetande män och kvinnor, och för betäckande av de kostnader en sådan affär är förknippad med arrangeras dans 3 kvällar i veckan t. v. onsdagar, lördagar och söndagar. In-träde alltid 15 cents, klädesloge fri. Här finnes ett stort läs- och skrivrum med piano och böcker av alla slag, ett stort sittingrum

för damer, en matsal och kontor för sekr. samt Allarm. Här på denna plats ha nu de kvinnliga organiserade kamraterna beslutat att samlas, här kommer danser, fester, och större agitationsmöten att gå av stapeln. Här blir det tillfälle att förena nyttan och nöjet. Hela nettovinsten kommer att användas för uppbyggande av organisationen, utvidgning av biblioteket, samt upprättande av en fri platsanskaffningsbyrå och rekordkontor för tjänsteflickorna.

Med detta för ögonen bör det vara varje arbetande mans- och kvinnas största plikt att understödja detta företag ekonomiskt och moraliskt. Varje man som gör några som helst anspråk på att vara intelligent och därtill radikal går dit upp och tar alla sina bekanta med sig, där finnes god plats och där blir alltid trevligt om ni gå dit beslutna om att göra det sådant. Vi bekämpa kapitalet ekonomiskt, låt oss då göra det på alla områden. Här är ett lysande tillfälle. Samtidigt fordra av ert kvinnliga sällskap att hon hjälper sina aggressiva kamrater i kampen för ekonomisk befrielse. En bra betald kvinnlig arbetarkår menas ett lyckligare samhällsförhållande för oss alla. Varje man och kvinna till värdet. C. A.

Från expeditionen.

Den skandinaviska sångboken är slutsåld.

Industrial Worker; i Seattle har cirka 500 exemplar på hand, dessa äro donerade av ALLARM för "Everett defens", om ni rekvirerar sångböckerna från dem ger ni på samma gång de arresterade kamraterna en liten hjälp. Priset är 5 cents per exemplar, om 10 eller fler rekvireras.

ALLARM kommer inom kort att utge en ny upplaga av sångboken som kommer att innehålla en del nya sånger. Vidare meddelande därom i nästa nummer.

Värvning.

STUNG RIGHT

av Joe Hill.

(Översatt av Herbert Erikson.)

En dag när jag på gatan gick
Jg såg en stilig skylt
Med bokstäver så stora läste
Jag i guldförgylt:
Att tusen man man önskade
Vid flottan värvning ta,
Så för mig själv jag tänkte då,
Det jobbet kan bli bra.

En dag det kom en officer
Och sökte ställning ge,
Men jag blev rakt förbannad
Och jag genast smocka te.
Man läste mig i bojer då
Och läste en attest,
Att jag för övervåld var stäm
Till tjugo dar's arrest.
För jag var värvad ...

Refräng:

Så tog jag värvning, värvning,
Jag mitt dumma nö,
Värvning, värvning, när min
Kassa tröt.
Men när min tid är över
Och jag släppes fri
Helt säkert skall det då ej
Mer nå'n värvning bli.

Herr kaptenen sa' en dag
Till oss på gammalt buttert vis,
Att hela kompaniet skall i land
På exercis.
Man lät oss löpa åtta mil
Förutan rast och ro,
Och packningen på ryggen den
Var tung det skall ni tro.
För jag var värvad ...

Herr officern han sa till, mig
Vid flottan är det bra,
Det är nu som män gör det
Att slå dank guds långa da.
Men nästa morgon klockan fem
Jag kördes ut puts väck,
Och sedan hela dagen gick jag
Och skrubba däck.
För jag var värvad ...

Man säger krigslivet ganska
Farligt är ibland,
Såväl för män vid flottan,
Som soldaterna i land,
Och jag vill säga sanningen
Och den är ganska böck,
Att krigarn ofta dör av kronans
Ärter, sill och fläsk.

Så tag ej värvning, värvning,
Vad fanken du än gör,
Ty värvning, värvning, den
Hälsa blott förstör.
Men vill du bli en god soldat
För frihet, rätt och fred
Då bör du genast taga plats
I proletärens led.

I. W. W. och den revolutionära Syndikalismen.

Teoretiska och praktiska ölikheter och jämförelser.
Speciellt för ALLARM av Ragnar Johanson.

VIII. Ställning till socialismen.

Vi ha i de föregående artiklarna vid olika tillfällen berört den revolutionära arbetarörelsens ställning till socialismen eller rättare, till de politiska, parlamentariska former av densamma som vi känna under namn av socialdemokrati i Europa och socialism här i landet.

I alla sammanhang blir alltså uppgiften att i koncentrerad form framföra de teoretiska skillnader som föreligger.

Detta ställer sig icke så svårt med hänsyn till den revolutionära syndikalismen, vars framspringande var en reagens mot den parlamentariska förflackning som kännetecknar det s. k. socialismens genombrott i politiken som vi bevitnat de senaste årtiondena i Europas olika länder.

Den syndikalistiska rörelsen har kallats "Ny-Marxism" och detta med rätta. Ur spillrorria av Marx byggad har den syndikalistiska rörelsen räddat det för proletariet viktiga, nämligen den ekonomiska kampen, och gjort den till vad den bör vara, den viktigaste och enda faktorn för frigörelsen.

Det är i synnerhet två begrepp som av syndikalismen slagits ner, de äro begreppen om moralen och om demokratin. Även får vi rik-

na med den synnerligen kraftiga kritik som riktats mot den s. k. socialistiska omläggningen av samhället.

Moralbegreppet har vi förut berört i samband med den direkta aktionen. Alltså övergå vi till demokratiens begrepp. Marxismens grundtanke, (som blivit betydligt förvanskad av tillägg och förändringar av bl. a. Engels) står för syndikalismen såsom den viktigaste: "Arbetarklassens emancipation kan endast vara arbetarklassens eget verk". En annan lika viktig tes av Marx är, "att de stora omvälvningarna alltid försiggå med våldsamma medel". Även får såsom direkt Marxistisk anda anses den revolutionära känslan och dess intensitet. "Marx och Marxisterna voro enligt den syndikalistiska uppfattning i sitt innersta revolutionära och icke alla revisionistiskt-opportunistiska" (Sombart).

Syndikalismen förnekar ej, att i den Marx'ka teorien även ingår begreppet om parlamentarisk aktion, men erfarenheten och utvecklingen har visat att denna aktion är otillförlitlig, ja rent ut skadlig för klassens frigörelse. Att de opportunistiska socialisterna själva visat detta är ju inte syndikalismens fel. (sida 2.)

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 50 cents. Lösningsnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

GENERAL EXECUTIVE BOARD

F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier and William Wiertola.

Några ord om den ryska revolutionen.

I dessa brytningens dagar då alla människor som ej äro för upptagna med att mörda varandra, vänta på ett passande ögonblick att revoltera kommer meddelande att Ryssland utfört en lyckad revolution.

Nyheten kom som en blix, och folket i allmänhet har ej hunnit att tänka över situationen, de gratulera detta steg, aldeles säkert mera för ordet **Revolutions** skull än för det resultat denna fört med sig för det ryska arbetande folket. När jag talar om folket, så är det arbetarna jag menar, enär de äro de enda jag har att säga något för och yttra mig om samt räknar med.

Som sagt, endast ryktet om en lyckad revolution i Ryssland medförde en viss förtjusning enär man förstår med ordet **revolution** omvälvning, och man tänker sig aldrig att en omvälvning i Ryssland lika lite som här i Amerika kunde göras och resultera i sämre förhållanden än de nu rådande.

När vi äro metvetna om att ej sämre förhållanden kunna etableras, så blir frågan: hurdana skulle förhållandena bli om arbetarklassen likasom medelklassen i de nu demokratiska länderna gjort, själva organiserade och beredde sig för en revolution, ej politisk utan ekonomisk. Ej för etablerande av politisk demokrati endast, utan industriell. Politisk demokrati äger i sig själv absolut intet värde för arbetarklassen, varken till namnet eller i de få fall där den existerar i verklighet, ty ännu florerar lika ohejdad de ekonomiska orättvisorna.

Politiska revolutioner ha genomförts av många olika länder, bland dessa U. S. A., Frankrike, Kina m. fl., och nu sist Ryssland. Dessa ha upprättat en demokratisk politisk stat. Andra länder finnes där dylik också finnes ex. England med dess kolonier: Canada, Australien, New Zealand, m. fl.

I alla dessa nu uppräknade länderna ha arbetarna fri yttrande och tryckfrihet? Ja på papperet, men det skiljer sig betydligt från verkligheten.

I alla dessa länder har tidningar konfiskerats, redaktörer fängslats, talare nedskjutits i massor, och alla tänkbara fräckheter begåtts icke i minsta mån skilda från vad som försiggått och försiggår i monarkistiska länder.

Varför nu detta? Är det för brott mot konstitutionen? Ånej! Ty konstitutionen säger tydligt ifrån att det från och med den sammans erkännande existerar politisk frihet. Varför då dessa brutaliteter? Jo helt enkelt därför att det står i strid mot en profithungrig kapitalistklass vilja, och denna klass har ej i någon mån hindrats att utföra sina våldsdåd mot arbetarklassen genom etablerandet av en poli-

tisk demokratisk republik.

En rysk agitator yttrade en gång under en strid för yttrandefriheten i Spokane, Washington: I Ryssland finnes ingen rättighet att tala och skriva fritt, men vi gör det ändå, ibland bli va i arresterade, i bland icke i Amerika finnes yttrande- och tryckfrihet, men när man tager dessa rättigheter och använder sig av dem mötes man av beväpnade polis- och militärstyrkor samt brandkåren, vilka alla på kapitalets befallning icke sky ett enda medel hur barbariskt det än är för att tillintetgöra de som ta konstitutionen på orden. Händelserna äro allt för dagliga för att spilla ord på deras återupprepande. Detta ger vid handen en sak den nämligen: att huru många politiska revolutioner det går av stapeln, hur många republiker det etableras, hur många vackra konstitutioner det skrives, så länge en blodtörstig kapitalistklass äger och kontrollerar produktionen och distributionen, så länge kommer nöd och elände att existera på jorden, och den producerande och distributerande klassen — den klass som bär landets väl och ve på sina axlar — är det som får lida, ända tills den dag då dessa som en klass, ej parti, resa sig upp och tillintetgöra den ekonomiskt regerande klassens makt.

Nyheten om Revolutionen medförde allmän förtjusning över hela linjen. Arbetarnas ansikten ljusna bara vid tanken på en genomförd revolution.

Tänk er arbetare om ni nu mål- och klassmedvetet organiserade er för en revolution på det ekonomiska området, och i stället för vad som nu skedde omstörtandet av den politiska staten, det då bleve ett helt och hållet omstörtande av den ekonomiska staten, eller rättare det ekonomiska samhällssystemet, tro ni ej då att det skulle bli bättre?

Ni är det som alltid utföra revolutionen, ni är det som stå på båda sidor, både på den anfallande och den försvarandes, ni är det som gör allt, och ni är det som nu glädes åt resultaten av revolutionen, för er som klass. Ånej! För en ny bourgeoisie som nu genom denna förändring får en större rörelsefrihet, och ett bättre tillfälle till till det yttersta utsuga och till profit förvandla landets resurser. Ni glädes åt detta, varför då icke, när det är ett känt faktum att ni utföra även revolutionen, varför då icke utföra den till ert eget bästa.

Ett steg framåt har medelst denna revolution tagits säger någon. Ja men är det därmed bevisat att detta steg är taget i rätt riktning, baserad på eller dikterad av naturens obehagliga lag?

Jag påstår att steget är icke taget en tum i denna riktning och är villigt att vid eventuellt behov bevisa detsamma, om mera bevis fordras, än vad denna artikel framvisar.

Är det bättre för ryska bonden att plöja, så och skörda medveten om att han äger jorden, men när hösten kommer och han tvingas att sälja sin säd han då finner ut att han ej kan sälja den till andra än dem som han köpt farmmaskineri på kredit av? Att dessa stå i kontakt med järnvägsbolagen och bestämma priserna på hans produkter o. s. v. än det var att utföra arbetet för en godsherre som tog en viss andel.

Är det bättre för ryska industriarbetarna att arbeta för de stora trusterna, vilka bestämma allt — avlönings-, mat-, klädes-, och hyrespriserna, än det var att arbeta på ett stort gods i en feodalherres tjänst? Är det slutligen bättre att gå ut i ett krig dikterat av dessa truster än det som till en del dikterades av enväldshärskaren? Nej det är detsamma!

Efter befrielsekriget här i Amerika blevo negrerna fria. Med detsamma deras frihet blev kungjörd sprungit de av glädje i varandras famn och kysste varandra. Dagen efter måste de ha mat och tvingades att gå tillbaka i slaveri. Den förra slavdrivaren hade givit dem mat, husrum och kläder i ersättning för deras arbete, efter eget godtycke, nu fick han betala dem kontant ersättning för deras arbete, detta också efter godtycke. Förr såldes slaverna, och transporten skedde på ägarens bekostnad på bästa sätt, enär slaven representerade ett visst värde, nu får slaven själv sälja sig, själv ombesörja flyttningen, om han ej äger kontanter får han gå, eller riskera sitt liv på en s. k. tjuvåkning. Mistar han livet så är intet förlorat enär tusen andra finnes och ingen av dem representera ett värde.

Negrernas döttrar, de bästa av dem, tvingades att ha sexuell förbindelse med en av ägaren utsedd fysiskt kraftig neger, eller med slavägaren själv, nu tvingas de in i prostitutionen och därtill riskera varje minut att kastas i fängelse.

Den nya ryska republiken öppnade fängelseportarna för s. k. politiska brottslingar, men det meddelas samtidigt att 1,700 fångar rydde från Butyzi fängelset i Masow, många av dem äro redan tillfångatagna. Dessa kallas farliga karaktärer! Varför? Jo därför att de brutit mot den privata äganderätten, ännu i lika helig helgd i den nya republiken. Är det bättre att vara fängslad i en republik när man har på grund av ekonomiska orättvisor tvingats att bryta mot de besittande?

Med få ord: Är det bättre för en fånge att när han vet att han skall bli halshuggen, för honom att få välja vilken bila och vilken kubb han vill?

Glädes ej arbetare för tidigt, låten ej insöva er och drömma om bättre för er som klass därför att politiska revolutioner genomföras i samhällena. Det är er mission att genomföra en revolution på det ekonomiska området. När denna är lyckligt genomförd och ett lyckligt ekonomiskt samhällstillstånd är etablerat, då är tid att glädjas.

Carl Ahlteen.

Vid insändande av prenumerationer glöm ej att meddela om det är nya eller förnyade sådana.

"Från Primitiv till Industriell Kommunism" kan nu erhållas från ALLARMS expedition. Priset å densamma är 60 cents per exemplar. På grund av det begränsade antal vi har på hand och omöjligheten att erhålla några försändelser från Sverige kan ej mer än 2 exemplar expidieras till någon enskild person.

Förnya er prenumeration.

Flera broschyrer kommer i den närmaste framtiden att utgivas å ALLARMS förlag. Se nästa nummer av ALLARM.

Glöm ej att rekvrirera sångböcker från Industrial Worker.

Exp.

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen.

(Forts. från sida 1.)

Det är i kritiken av denna aktion, som de värkligt värdefulla teorierna om svagheten hos demokratin kommit i dagen, likaledes när den pekar hän på de fördärvande krafterna i den statliga centraliseringen. De peka också hän på att de missförhållanden som nu finnes inte skulle kunna skaffas ur världen, även om det kapitalistiska produktionsättet blivit ersatt med det socialistiska. Och häft speglar sig just den s. k. demokratiens svaghetsbegrepp.

Att majoriteten ej alltid fick det bästa vet vi, också att de minoritetsgrupper som äro drivande krafter i klasskampen i dag, förfäktar den klaraste och riktigaste uppfattningen.

Men i och med denna princip som drivit den s. k. statsocialismen tillbaka i skamvrån, framförde syndikalismen den viktiga idén om att redan med våra organisationer i dag fostra det samhälle som en dag blir proletariats.

Här har alltså I. W. W. en viktig princip upptagen av den syndikalistiska skolan från Marx.

Sorel, en syndikalistisk teoretiker, säger i ett av sina arbeten: För att ett nytt samhälle skall bli dugligt måste där finnas skapande och organisatoriska egenskaper. Den äkta Marx'ska tanken att det nya samhället redan måste ha börjat bildas i det gamla samhällets sköte, innan det har utsikt att själv existera benämnd socialiseringsteorin i Marxismen) utvecklar fruktbärande den syndikalistiska teorin, i det att den lägger huvudvikten på, att de psykologiska och etiska förutsättningarna för det nya samhället uppfyllas.

Som vi ser är alltså syndikalismen icke alls främmande för den ursprungliga Marxismen, utan framför den del därav som av socialister skjutits i bakgrunden.

Om vi nu ser på I. W. W. här, så har vi av det föregående kommit till den slutsatsen att de båda rörelserna äro nära och intimt besläktade. I. W. W. principförklaring är ett revolutionärt socialistiskt aktstycke som lancerar alla de mest kända syndikalistiska teserna. Att ordet socialism här i landet har missbrukats till den grad, har fått en märbar följd, nämligen den, att arbetarna icke tror I. W. W. vara ett uttryck för revolutionär socialism. "Industrialister" är termen och namnet på dess medlemmar, och detta har i sin tur framskapat en skola, som dock teoretiskt sett ej kan skiljas från syndikalismen, annåt än i den egenartade struktur som den amerikanska industrialismen visar.

Med- och omedvetet ligger i våra teorier de sanningar som kunna utnyttjas såväl socialistiska som anarkistiska, vi få aldrig någon doktrin därtill äro vi för anpassningsbara. Våra medel avges ej av den eller den skolans mästare, antingen de nu äro socialist eller något annat, utan av verkligheten själv och vår kamp står emot ett ekonomiskt system varunder vi lida. Vi veta att vi tala i hela arbetareklassens namn, att vår kamp är deras, om vår kamp är fruktbärande beror på oss själva i första hand, om den behöver ändras och skärpas gör vi detta med för verkligheten öppna ögon, och även om den socialistiska idén ej kan tillämpas eller försvaras.

Den anarkistiska idévärlden har givit oss en hel del i arv vilka vi upptagit. Så är förhållandet med såväl den antistatliga uppfattning vilken vi idag förfäktar, och även den direkta aktionsmetoder från början agiteras av anarkister. Att vi även mer och mer driver här mot antiparlamentarismen, får väl anses som ett inslag av anarkism. Men har den med politik jobbande socialismen även bidragit till

Friheten och kriget.

Av W. E.-hl.

Redan från början av kriget gävo flera bemärkta män sina tankar och idéer om detsamma. Utalanden gjordes både från ena och andra sidan. Kajsar Wilhelm har givit sitt utlåtande, kung George sitt, vilka följts av uttalanden från de mest konservativa till den extrima vänstern.

Alla ha talat om kriget. Tyskarna ha sett frågan från tysk ståndpunkt; engelsmännen sett den genom sina glasögon; fransmännen genom sina, och så ha alla stridande och icke-stridande sett genom sina egna respektiva glas. De neutrala ha betraktat det stora skådespelets ekonomiska sida, påverkade, till en del, av ras- och landskänslor. Det internationella proletariet har lagt bort sin internationalism och blivit förstklassiga chauvinister.

Att kajsar Wilhelm skulle ta parti för sitt land och heliggöra kriget och att engelska kungen skulle göra detsamma, det är ju förklarligt; men att det utsvaltna och förtryckta proletariet i Tyskland och alla de andra länderna skulle ställa sig upp och med tanke och handling försvara sina land, det är mera svårfattligt, liksom det är svårt att förstå huru olika länders radikala talare och skribenter kunna ta vis- så länder i försvar, inte länderna gud bevars, men friheten, vilken säges ha varit rådande innan kriget utbröt.

Vem är barnslig nog att tro att något av de nu indragna länderna gått ut i kriget för att försvara friheten? Vilket land ägde frihet innan kriget utbröt? Voro de inte alla lika blodtörstiga då det var fråga om att kuva radikala män och kvinnor? Voro icke alla deras domar lika grymma som deras fängelser voro o-sunda? Fängelserna i Wildes hemland ha järgaller för förstören och de ha grymma och råa fängvaktare att bevaka fångarna där liksom överallt. Och har inte den engelska militarismen kostat mer än den tyska och är inte disciplinen lika barbarisk i alla länder?

Ingen tar parti, knappast för Tyskland, och ingen kan. I politiskt och ekonomiskt hänseende stod det lika lågt som något annat land på jorden, d. v. s. vad politisk och ekonomisk frihet angår.

Alla vet, att Tyskland gick ut i kriget och i över hundra år berett sig för krig i akt och mening att erövra nya handelsområden, att England hade samma skäl och ännu ett, att behålla sitt herravälde över jordens alla vatten, att Frankrike drevs av, vad många säga hämnad, att återerövra Elsas Lothringen, Italien för att de där hade ett horn i ögat till Österrike och så undan för undan.

Den som tror att de kriga för frihet eller rättigheter vilka falla mänskligheten till godo, han har en falsk tro. Tror någon att de strida för att försvara arbetarnas åttatimmarsdag i England, eller för en socialdemokratisk majoritet i tyska riksdagen? Deras avsikt är ej att försvara en enda hårsman av vad det fattiga folket genom sträcker och blodiga revolutioner lyckat skaffa sig.

Ånej, det är de rika och mäktiga, vars industri och handel satt i klämma, vilka kallade på regeringen, som i sin tur påbjöd miljon på miljon av folket för att mö-

ta föra oss därhän. De "resultat" som nåtts på detta område har tvingat oss att se den fördömda värkan som parlamentarisk försumpning kan leda hän till, och vi förklara oss därför neutrala, som organisation sett, till all politisk aktion. Vår ställning till en hel del andra idéer och religioner skall beröras i nästa nummer.

(Forts. i nästa n.r.)

ta olyckor, smuts och död i de otrevliga trencherna, för att försvara de rikets egendomar och vinna dem nya och större fält där de häjdlöst som tillförne kunna roffa till sig allt.

Kulturen, människofriheten och allt det där äro endast simpla svepskal använda i att försvara en skändlig sak. Vad bry sig tyskarna om kultur och frihet, och vad bry sig engelsmännen därom? Ingenting är mera fjärran från deras känslor och tankar än dessa båda ord.

När Frankrike blödde för sin frihet, vad gjorde då de nu så frihetsvänliga länderna? Vem hade det upproriska Paris, med en Robespierre eller Danton att kämpa emot om icke en Pitt och hela England med honom? Och hur var det ej med de andra dominerande länderna?

Kom inte och viska i våra öron, att de äro så måna om friheten, vilken de med blodigaste allvar under alla tider och tidsåldrar bekämpat. Kom heller inte och tala om, att vilja se Tyskland och Österrike enbart krossade, men säg: Alla nationer skola krossas, all den falska föreställning om ett fosterland skall för evigt utplånas från folkets sinnen, alla orättvisa och grymma institutioner skola följa med i nationernas fall, så att vi på ruinerna av det hela må kunna bygga en värld i enighet och harmoni.

Man hör talas om den engelska asylrätten för landsflyktiga politiska brottslingar och att i Tyskland folk så ofta landsförvisas. Ingen hatar Tyskland mer än jag; men var rättvis och undersök innan domarna fällas. Är den tyska regeringen ensamt ansvarig för denna skändlighet? Dömer man ingen i landsflykt i Ryssland? Finnes inga straff och fängelser där? Vad har väl de tusende revolutionärernas öden varit om icke fyllda med avrättningar, landsförvisningar och tusen sinnrika djävulska straff? Ha de icke varit offer för lika råa polis- och militärangrepp där som i militarismens Tyskland?

Och är själva Frankrike så o-skyldigt? Har inte många av de största och hänförligaste frihetskämparna inburats i fängelserna eller blivit landsförvisade därifrån? Har ej vid strätkillfällen polis och militär utkallats för att skjuta ner obehövade arbetare? Hur var det med Hervé medan han ännu var radikal, och hur med alla de andra obehagliga rebellerna, finga ej några av dem grymma straff för sina fria idéer? Är då den franska "friheten" så stor, att den är värd miljoner offer av människoliv?

Och det för "humaniteten" så ivrande England, den lömskaste av alla nationer, vars hela historia är byggd på internationella svek och brott, som aldrig tagit en sak med andra medel än genom svek och list, som knappast aldrig vågat en ärlig strid, som låtit andra strida för sig, medan de hämtade skördarna av de andras offer, vad är som är så stort och fritt i denna nation?

Vi tvingas hålla av de engelska arbetarna, vilka nu under kriget gång på gång vågat sträcka under de allvarligaste situationer; men för kapitalisterna finnes endast det djupaste hat och förakt som någonsin utgått från en människa.

Vem har skrävlat mer om sina "humanitära" insatser i världskriget! Man kunde nästan tro att England gjort alltsammans och de övriga av hennes allierade inte gjort någonting. Men då vi nu, den 12 mars, läser statistiken över döda, tillfångatagna och sårade, så se vi att medan Rysslands tal uppgår till 3,080,200 och Frankrikes till 1,810,800 så kommer det skrävlande England med en siffra av endast 515,400 man. De akta sig nu som alltigen. Men England skall säkerligen efter kriget komma att göra anspråk på hela äran om segrin tillfaller entanten.

(Forts. å sida 5.)

Om välgörenhet.

Av W. E. —hl.

Ett välgörenhetssällskap har nyligen bildats i östra delen av Amerika med uppgift att ta hand om de faderlösa franska barnens uppfostran. För medel härtill skola sammanslås 130 miljoner dollars. Namnen på medlemmarna i detta sällskap svara för att dessa medel kunna förskaffas.

Under läsning av denna notis synes miljoner människor slå händerna tillsammans i stormande förtjusning. Helt visst komma välgörenhetsmatadorerna att utbasuneras såsom uppoffrande och storkhjärtade filantroper.

Är då välgörenhet något som är så stort? Skulle vi summera skadan av all välgörenhet, komme den att överskugga all den relativa nytta, som möjligen gjorts. Man ger bort några slantar och gör ett väldigt väsen därutav, man håller väl avlönade tjänstemän, fina balar, bazarer, med ett ord: man har en trevlig tid under hopsamlandet av allmosorna. Men givres även ett annat sätt att få den nödiga summan, ett annat slag, vilket kanske oftast praktiseras, och det är, att när någon större summa donerats av en arbetsgivare, har denne omedelbart sänkt arbetslönerna för sina arbetare eller höjt priserna på de manufakturade varorna. Det är ju ett knepigt sätt och fullkomligt lagligt. Men det stupidaste är, att det allmänna folket uppskattar detta slags människokärlek såsom en stor och ädel sak.

Radikala män och kvinnor sätta sig redan omedelbart emot all slags välgörenhet. Skarpt förhånda av alla den store tyske individualisten Nietzsche, vilken ej var "arm nog att ge allmosor". Denne filosofiske gigant ansåg, att den starke framrusaren, som inte behövde någon hjälp, ej skulle häjda sitt språng för att bisträcka och lämna handen åt behövande utmed landsvägskanterna. De, vilka ej av egen kraft kunde höja sig skulle bli lämnade att förgås. Av andra skäl dock än Nietzsches ha socialister och anarkister, liksom alla andra avancerade människor motarbetat välgörenhet, dels för humbugen i den och dels för dess, i stort sett, skadliga följder.

Vad hjälpa väl dessa sällskap den påträngande nöden. Emot privatkapitalistiska systemet stå alla solskensföreningar och vad de sedan må kalla sig fullkomligt maktlösa. Det tarvas nästan en välgörenhetsförening mot alla välgörenhetssällskap här i landet, så populära, vilseförda och så vilseförande som de blivit.

Eländet måste kulminera, nödens tryck bli starkare än slavarernas motståndskraft, folket reser sig då och det skakar i hela samhället. Ju snarare denna kulmination inträder desto bättre för oss alla. Genom nödhjälpsföreningarna utsträcker gränserna omkring vår hopplösa tillvaro. En i nöd stadd arbetarfamilj, som erhåller någon dollar eller möjligtvis ett lass kol, glömmes så gärna, att reflektera över sin belägenhet, då bränsle, mat och kläder saknades innan bisträckningen kom.

Vi vilja ingen välgörenhet, äro för stolta till att äta nådesmulorna från de rikas bord; vi känna oss därtill för rena för överklassarnas avlagda paltor. De kunna gärna ha allt det för oss, eller kasta det till svinen: vi kräva rätten till stillandet av våra behov! Skola vi, som frambringat allt, villigt sträcka händerna mot deras gåvor, vilket är den grovaste kränkning och förolämpning mot oss själva? Är det jag — arbetaren, den nyttiga människan — mottagaren, eller är det den onyttiga givaren som är tackskyldig? Nej, kamrater, hällre, då vara tjuvar och rövare än vara skyldiga tacka för en skymf.

Tänk, ni, hur en kolarbetare skall känna det om någon gäve honom några skyfflar kol! Han, som från barndomen brutit dem

med risk av sitt eget liv, djupt i underjorden, dit en solstråle aldrig trängt; eller en vävare mottaga ett stycke tyg, eller en snickare få bo i det hyrda huset några dagar över den utgångna hyran — eller . . .

Varför lindra någon nöd? Varför inte låta den frambräta i all sin våldsamhet?

Varför sätt strävor mot ett hus så ruttet att det annars fölle? När samhället är färdigt gå i kvav, låt det gå! Det är oklokt söka bota en obotlig.

Denna nybildade förening är mera grym än någon förut. Ty det talas blott om franska barn. Finnas inga faderlösa små i Tyskland, England och alla de övriga länderna, eller i det nu av hunger så hemskt anställda Polen? Kunna dessa länders barn nå för att kriget utbröt, eller skall på dem den gyllene bibliska regeln gälla; att "fädernas misgärningar gå på barnen i tredje och fjärde led. Det lilla roshyade och blåögda tyska barnet är väl lika oskuldsfullt och lidande som dess franska broder och syster. De tyska barnen eller barnen i alla krigförande länder, skola även de en gång vara sina respektiva länders hopp och intelligens och en god uppfostran för dem är lika nödvändig. Tiden kräver stora män och de äro välkomna i vilket land de sedan behaga uppväxa. Allt stort är internationellt och följaktligen även det stora som uppkommer från ett land hur avskytt och föraktat det sedan är.

Vem vet om ej bland Tysklands barnskara hungern stryper en framtidens Goethe eller Beethoven, vem vet om ej i England en framtidens Darwin eller Shakespeares hunger ihjäl. Men ingen välgörenhet kan göra något däremot, och större medel äro behövliga. Det är endast vi, kamrater, vilka driva världens stora hjul, som bär medlen härtill i vår hand, och det sker ingen ändring förr än vi vaknat.

San Francisco-saken.

I en längre tid har processen pågått i San Francisco allt i akt och mening att tillintetgöra ekonomiskt organiserade arbetare på västkusten.

Tom Mooney är en av de utvalda offren och är utan dom och rannsaking (detta har han ej fått, utan endast blivit dödsdömd av hans och alla arbetares dödsfiender, de profithungliga truster) dömd att hängas den 17 maj 1917.

Arbetare klasskamrater, ha vi gjort allt i vår förmåga för hindrande av detta nya brott, ej endast mot Tom Mooney själv, utan mot oss själva? Jag vill ej döma i denna sak, utan ställer frågan för allas eget avgörande, men jag vill påpeka att ännu är det ej för sent för oss att dra ett strå till stacken, ty han har ännu sitt liv i sin kropp. Tusentals olika medel kanske finnas, men vi känna sorgligt nog ej till så många, dock några mer eller mindre beprövade. Ett av dessa medel är insamling av medel nödvändiga för arrangering av möten och spridning av litteratur. Men det kraftigaste av alla är den ekonomiska organiseringen.

Tag för givet att arbetarna för en enda gångs skull i dess långa historia skulle strömma in i den ekonomiska industriella organisationen, så skulle endast ett hot om generalstrejk vara nog för att öppna upp fängelsets dörrar för Tom Mooney såväl som alla andra kamrater, nu utvalda offer för detta odjur — kapitalet. Kan något billigare begäras av arbetarna?

De göra det ej för något annat än sitt eget bästa, men det resulterar i att klassen i sin helhet gagnas därav, därmed menas, att dessa kamrater som nu på grund av sin aktivitet sitta fängslade och äro på ett eller annat sätt dömda att gå sin undergång till

Industriarbeterskan.

På fabriken finna vi henne vid den maskin vilken hon så noga känner, hon är bekant med den musik som alla dessa surrande hjul kastar runt sig. Hon känner igen den skarpa spanande blick som basen sänder runt över den med flit och iver arbetande skaran. Hon har arbetat från tidiga barndomsåren på denna mera än angenäma plats. Huru drager hon ej sig till minnes då hon som liten flicka stod avstängd från lek och frisk luft; hon såg vid flera tillfällen huru de välklädda barnen i fröjd och lust lekte med varandra, hon, arbetareffikan hade att sköta maskinen till profit för basen.

Hennes unga blod steg åt huvudet vid tanken på allt detta. Men på fabriken stod hon tillsammans med flera andra flickor och kvinnor av olika åldrar. På de flesta av dessa unga kvinnors ansikten kunde man se märken sådana som denna kapitalistiska grottekvävar sätter på profitframbringande varelser. Här ser vi kvinnor med insjunkna bröst, håliga kinder, krokiga ryggar, porslinsliknande ögon, som utkasta en viljelös blick. Deras gulaktiga hy samt mycket annat som giver frågan; är det nödvändigt att göra individer till vad dessa blivit? Dessa kvinnor som kanske äro utdrivna från hemmet för att hjälpa till med anskaffandet av mat och kläder till dem som skola taga deras plats då de ej längre kunna fylla den, dessa som förbys skapa mera vinst åt parasiterna. Dessa unga flickor ha att arbeta inom industrien och därigenom tillbakasättas de i den utveckling som är nödvändig för att bli en fullgod kvinna. Dessa som äro avsedda att bli mödrar och ha det viktiga uppdraget att uppfostra ett yngre släkte, tvinas bort på detta sätt.

Bland alla dessa arbeterskor finna vi henne, hon som blivit tagen från skolan i likhet med tusenden andra. Hon hade blivit kastad ut från skolan på grund av att hennes moder behövde hjälp för att kunna uppbära det ekonomiska kravet för deras existens. Modern hade erhållit ett arv efter sin man Fri, som blev dödad vid en olycka under arbetet, och det förklarades att det skedde genom eget förvållande, därför blev bolaget fritt från någon som helst ersättningskyldighet för detta människoliv.

Arvet bestod i att uppfostra Elvi deras dotter, därför hade änkan Fri haft mycket att kämpa emot. Elvi var tvingad att börja arbeta så fort som herrarnas arbetsgivare ville taga emot henne.

mötes bli fria. Vi måste som en man resa oss och med ett handgrepp på samhällets puls sätta stopp till dessa grymma våldshandlingar på de mest aktiva inom arbetarrörelsen.

Ni ser dagligen hur dessa grymma profithungliga parasiter sätta sina gaddar i massvis av oss. Ni ha undgått dem tills datum, endast så att säga indirekt, ha ni träffats, men hur länge kunnen ni vara säkra? Här kan skrivas långa våtliga artiklar, men här i nödvändighetens timma är det mera som behöves. Upp till organisation och insamling av medel. Gören allt, varje man på sin plats, efter förmåga, eller bättre, överträffen eder själva — er tro om er förmåga. Låt oss enas om en sak nämligen, Tom Mooneys frihet åt livet. Organisera arbetare endast kunna göra det. Lawson blev räddad i Colorado. Varför icke Tom Mooney. Låt ej Mooneys öde bli likadant som vår sängarbete Josefi Hillströms.

Vi arbetare vi endast förlora därpå.

Alla bidrag, kamrater, som ni möjligen kunnen lämna, sänd dem till John B. Mooney, 355 Grove Str., San Francisco, Cal.

Elvi hade fått försaka mycken skolundervisning och hennes hem hade ej givit mycket. Men hon var en av de kvinnor som av naturen givits en god begåvning och som sådan hade hon studerat både det individuella och samhällslivet.

Elvi, insåg vilka det var som hade bördan att bära. Detta hade hon lärt, dels av egna iakttagelser och dels genom litteratur som hon erhållit av en person vilken besökt platsen men blivit utvisad på grund av att vara en för samhället värdig person.

Ett ord var det hon hade funnit och mycket fäst sig vid, det var ordet: "solidaritet." Det innesluter mycket; men tänk så enkelt blott arbetareklassen förstod det, eller rättare ville höra det. Sammanhållning, alla såsom en till kamp mot förtryckarna upp mot dem som skörda frukterna från värt arbete och låta oss leva i nöd. Solidaritet är det som giver oss kraften att befria mänskligheten från slaveriet.

Huru uppjorde hon ej ett svarskonto på kapitalets brutalitet och rutenheten inom samhället. Ett litet exempel hade hon, nämligen då hon tillsammans med större delen av de andra slavarerna begärde större daglön och kortare arbetstid, svaret blev att bolaget ej kunde giva detta; arbetarna svarade med arbetsnedläggelse, men det fattades solidaritet bland dem. De drevo sig själva in i samma fördömdelse som förut. Men vad var det som skedde strax efteråt? Jo religionens väktare och förkunnare ansågo nödvändigheten av att uppbygga ett hus där arbetarnas hjärna kunde förlamas av det religiösa sömnmedlet utdelat av svartrockar med skinnande anleten. Då kunde Co. giva tusenfalt, men strax förut kunde de ej uppfylla den blygsamma begäran som arbetarna framställt till herrarna.

Vid invigningen av detta hus, kunde ej Elvi Fri vara tyst, utan uppellad av allt vad hon sett, steg hon upp sade några sanningsord:

Han påvisade huru herrarnas maktägande behandla oss slavar. All frihet berövas oss. De bygga hus, sätter dit präster att tala lögn och ingi oss att vi måste vara nöjda. Genom det ekonomiska eländet driver ni många av oss in i prostitution och fördrävet. Hon blev nedstyrd, förklarad besatt av satan, samt ansedd som en samhällsvärdig kvinna.

På dagen efter då hon kom till arbetet blev hon tillsagd att hon ej längre kunde användas inom fabriken. Hon återvände hem till modern och underrättade henne om förhållandet. Elvi erhöi förmaningen att felet var att hon ej liksom de andra var nöjd; ej vill du bedja till den som har makt att ställa allt till det bästa, allt giver han en rättvis sida. "Du moder talar så, vad har du själv erhållit?" Medan jag var barn trodde jag något på det och bad, men jag har sett att det ej giver något, jag erhöll dålig föda och min lilla kropp var klädd i trasor, jag fick försaka vad barnen borde erhålla och i stället arbeta hårt. Men jag har sett motsatsen bland de som ingen nytta göra i samhället.

Nej det är ett stort fel av oss kvinnor att vi ej uppfostra våra barn till att bli värdiga medlemmar av den klass som vi själva tillhör, utan lär dem att älska små förtryckare och bli förädlare till sin egen klass.

Nu har jag en uppgift att fylla, och det är, att agitera bland mina klasskamrater så att dessa vakna upp och sluta sig tillsammans under en fana; då kunna vi en gång avblåsa striden och leva som jordens rätta besittare, alla med en och samma delaktighet av vad moder jorden giver.

Hjalmar Osberg.

Prenumerera på Allarm.

Gnister från Rockford.

Det ser ut som om slavarerna i denna kyrkornas och lönnkrogarnas förlovade stad började att röra på sig, tack vare ett intensivt agitationsarbete av I. W. W. Det är fem år sedan den första organisationen bildades, nuvarande Local No. 480. Långsamt och säkert har den gått framåt, men tack vare en otröttlig energi av ett fåtal kamrater har 480 nu, med den för ett år sedan bildade 574, fältet öppet för verkligt konstruktivt organisationsarbete. Den som ser Rockford i dag och för något år sedan, märker genast skillnaden. I. W. W. är nu ej längre ett begrepp som man tar avstånd ifrån, eller avfärdar med en axelryckning, utan söker man nu, genom att besöka möten och föredrag sätta sig in i de idéer som förfäktas av kamraterna; om industriell organisation och revolutionär taktik. Närmaste följden härav är, att ett allt större antal arbetare ansluter sig. Under den allra sista tiden har inte ett möte avhållits, vare sig of fentligt eller enskilt, utan att nya medlemmar intagits. Tio, tolv och femton vid varje tillfälle, och genom att uppehålla detta energiska organisationsarbete, dröjer det ej länge förrän vi få bevittna en verklig kraftmätning mellan Rockfords arbetare och dess utsgare.

Den närmaste uppgiften f. n. är icke den minsta. Kamraterna ha gett sig s. k. "fadren" på att efter första maj införa åttatimmars-dagen i Rockford.

Eight hours day
with
Ten hours pay
from the
First of May.

Se där det valspråk som nu är i allmän användning, och man arbetar just nu intensivt med att förverkliga detta. Det skall också säkert lyckas, men därtill fodras att Ni Rockfords arbetare, rycker upp er och omedelbart ansluter er till I. W. W. Det är er sak man strider för, om den förloras faller skulden på er själva och ingen annan. Glöm ej detta!

Onsdagen den 15 mars avhölls en danstillställning av de båda loklarna. Hallen var, trots sitt stora utrymme fylld till trängsel, och man roade sig av hjärtans lust. Men även den allvarigare delen av programmet åhördes med uppmärksamhet.

Undertecknad framlade i ett kort anförande planen för en tjänsteflickornas organisation där på platsen, en sak som sedermera ivrigt debatterades emellan de närvarande under hela aftonen. För min egen del är jag övertygad om att där finnes ett gott fält för en sådan organisation, endast intresset för densamma kan väckas.

Kvinnorna äro den del av arbetarklassen som i stort sett lämnats utan avseende, naturligtvis med undantag av de, som äro sysselsatta inom olika industrier. Men även de kvinnliga klasskamrater som äro sysselsatta med s. k. husarbete är en makt att räkna med, och måste ställas på en plan i jämbredd med oss män.

Exploateringen är lika hänsynslös inom den grenen av arbetet, som inom någon annan del, och många gånger kanske värre. Genom en kraftig samling av Rockfords tjänsteflickor, kan deras intressen tagas tillvara, deras arbetsförhållanden förbättras, och sist men inte minst, de ställa sig på en solidarisk ståndpunkt med oss män inom samma klass, deras stöd och förstärkelse, blir vår hjälp, med resultat att vi få större styrka i våra ansträngningar att förbättra våra löner och levnadsförhållanden, vilket bör vara av gemensamt intresse för oss alla.

Det är ju på fattigdom och förtryck som så många hem och äktenskap stupar, det blir alltså en gemensam angelägenhet för hela

Insänd litteratur.

Från "I. W. W. Publish. Bureau, "When The Leaves Come Out, av Ralph Chaplin, 50 cents sty. \$35.00 för 100 sty.

Varje arbetare som aldrig så lite kommit i tillfälle att läsa kamrat Chaplins dikter och hört hans sånger vet att denna bok, 55 sidor stor, innehåller det bäst tänkbara och mest önskvärda.

Hans bok förmår bättre än jag övertyga er därom, och jag är övertygad om att ni klasskamrater tar detta tillfälle i akt. Varje arbetare bör förskaffa sig densamma.

Erhålls från I. W. W. Publish. Bureau, 164 W. Wash. St., Room 307, Chicago, Ill.

THE BIRTH CONTROL REVIEW.

Redaktör: Margaret Sanger. Utkommer en gång i månaden. Prenumerationspris \$1.00 pr år, till Canada \$1.50.

Här är nu äntligen ett magasin som helt djärft och oförskräckt behandlar denna så ytterst viktiga fråga. Margaret Sanger är mycket välgående för sin kunskap i denna fråga, såväl som och hennes mod och aldrig sviktande energi.

Namnet på magasinet såväl som och redaktören, tala för dess innehåll och oskattningsvärde för arbetarklassens män och kvinnor.

Rekvireras från 104 Fifth Ave., New York, N. Y.

arbetarklassen, att avskaffa de missförhållanden som äro orsaken därtill, det är det privatkapitalistiska samhällssystemet. Arbetarklassens unga kvinnor som ju aldrig ha någon annan utsikt än att förena sig med en man av sin klass blir kanske de som hårdast få erfara följden av utsugningen, och det enda som i någon mån kan förändra detta är att ni redan nu organisera er tillsammans med oss, ger oss Edert stöd samtidigt som ni förbättrar Edra egna löne- och levnadsförhållanden, och i dessa Edra strävanden kommer ni alltid att åtnjuta vårt stöd.

Inte förr än så skett kunna vi tala om frigörelse av varken man eller kvinna, kampen måste bli en gemenskap och till ett mål — nämligen ett lyckligare liv för dem som arbeta!

Alltså, kvinnor i Rockford, fram för en Tjänsteflickornas organisation av I. W. W.

Av programmet i övrigt må framhållas ett utmärkt deklamationsnummer av kamrat Judith Söderberg av Karl Snoysky's "Tatterskan". Det var sjät och liv i denna storslagna skildring om det goda utförandet, och mitt minne rusade tillbaka åtskilliga år i tiden, då Judith Söderberg aktivt tog del i den ungsocialistiska rörelsen i Stockholm. Om hennes hälsa står henne bi, kommer hon att bli Rockfordskamraterna och I. W. W. till en avsevärd nytta. Att vi alla hoppas på hennes aktivitet vid samlandet av tjänsteflickorna är klart, och hon kommer att bli ett nytt bevis på vad den ungsocialistiska rörelsen hemma i Sverige kunde framskapa av det material, arbetarungdom, som av så många förbises. Hennes klarhet i uppfattningen av våra ideal, hennes genom självstudium och en vidrig kamp mot de borgerliga fördor mar av vilket vi alltid mötas, har resulterat i varmblodig revolutionär — som vi sätta stora förhoppningar på.

I korta ord, Rockford kommer att låta höra av sig inom den närmaste framtiden, däröf är jag övertygad.

Skuldran till kamrater! Fram för ekonomisk frihet!

Chicago i mars 1917.

Ragnar Johanson.

Nu är tid att organisera! Tal om sympati är värde-löst.

Peter Krapotkin och den revolutionära arbetarrörelsen.

Av Ed. Mattson.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

VI.

Talet om överproduktion är falskt, säger Krapotkin.

"Det är borgerliga nationalekonomer, som göra denna 'lag' att människan frambringa mer än hon konsumerar." Jordbrukaren konsumerar mindre än han producerar, emedan man tvingar honom att ligga på halm och sälja fjädern. Man tvingar honom att äta råg och sälja vetet, för att staten, ägaren, prästen och okkaren skall få sin s. k. andel. Kolen från England exporteras så att ej mera än 750 kilo per år och individ återstår, miljoner engelsmän äro utan eld om vintern. Bomullssåvnaderna, som utföres, skulle i det närmaste motsvara befolkningens av England verkliga behov. Man exporterar, emedan ensamt för sin lön skulle arbetarna icke kunna köpa det de ha tillverkat.

Vi ha förut relaterat det sätt på vilket man inskränker produktionen av ting, som äro nödvändiga för alla människor, huru man går tillväga för att upehålla och uppskriva priserna på livsmedelsvaror etc. Låt oss nu inte missförstå, så att vi av det ovan nämnda draga felaktiga slutsatser att om överproduktion icke existerar i dag, vi då genom ett samhälls- och produktionssystem med, låt oss säga, dubbelt så kort arbetsdag inte skulle kunna producera nog. Vi få nämligen då komma ihåg att i dag är det endast en minoritet av befolkningen som utför produktivt och samhällsnyttigt arbete. Antalet producenter i samhället minskas ju dagligen genom installerandet av nyare och tidsenliga maskiner. (Det här anförda synes säkerligen för många överflödigt och borde det ju ej behöva förekomma. Men enär anmärkningen blivit gjord från en kamrat med socialistisk skolning, har vi velat besvara densamma.)

Så har vi den borgerliga vetenskapens överstepräst, Malthus teori att människan förökar sig hastigare än hennes produktionsförmåga växer. Krapotkin har för länge sedan fullständigt plockat sönder denna id. Sedan 1844 hade Englands befolkning icke ökat med mer än 62% och dess produktionsförmåga lågt beräknat vuxit med 130%. I Frankrike på de senaste 80 åren hade veteproduktionen fyrdubblats och den

industriella produktionen mer än tiodubblats. I Förensta staterna har produktionen med än tiodubblats.

Låt oss inte komma med dylikt okunnigt tal, som man så ofta hör här i Amerika — att här är överbefolkat! Ingen målmedveten arbetare för dylikt tal på tungan, men bland amerikanska patriotiskt sinnade arbetare, och många utländska också, är det ett stående slagord, att, "här är för mycket folk" — härmed blottande sin stora okunnighet.

Arbetarklassens frigörelse måste vara deras eget verk!

"Var äro dessa ungdomar, som uppfostrats på vår bekostnad? Dessa unga, som vi ha fött och klätt medan de studerade? Var äro de, för vilka vi med böjd rygg under tunga bördor och med tom mage ha byggt dessa universitet, dessa bibliotek, dessa museer? Var äro dessa människor, för vilka vi, med våra bleka ansikten, ha tryckt dessa fina böcker, som vi själva ej ens kunna läsa? Var äro dessa lärda, som påstå sig äga allt mänskligt vetande, och för vilka hela mänskligheten ej är mer värd än en svärm yrjän? Var äro dessa män, som alltid föra frihetens fraser i munnen, men som aldrig tänka på att kämpa för vår frihet, vilken dagligen trampas under fötterna? Var äro dessa diktare och författare, dessa målare och bildhuggare — kort sagt: var finnes detta band av hycklare, som tala om folket med tårar i ögonen, men som aldrig varit ibland oss och räckt oss en hjälpsam hand?"

Ja, var finnes de? Några känna sig väl till mods i deras fega liknöjdhet. Andra, majoriteten, förakta 'hopen' och äro färdiga att kasta sig över den, om den vågar vidröra någon av deras privilegier."

Krapotkin har så innerligt rätt, och den revolutionära arbetarrörelsen väntar icke heller någon hjälp från detta håll. — Vår frigörelse må bli vårt eget verk.

Vi bedriva själva upplysning, agitera och organisera. Upp till strid för den sociala revolutionen och samhällets revolutionen samt samhällets rekonstruering till industriell kommunism — vårt närmaste mål.

SLUT.

Goda tider.

För ett par veckor sedan läste vi i de dagliga tidningarna, att fyra hundra hungriga kvinnor försökte att storma rådhuset i New York stad, fordrande bröd och ett samtal med borgmästaren. Polisen nekade att släppa någon in och stängde portarna samt kallade på reserven. Det är en polisstation i rådhusets källare, därför tog det icke länge innan upploppet blev skingrat och anförarna arresterade. När blev det bestämt som ett lagbrott att hungriga människor begära bröd?

Är det ett majestätsbrott att begära bröd från sin borgmästare om det nu dock gör någon nytta med det? Några dagar förut läste vi i tidningarna, om att en skeppsbrygga i New York var så överlastad med matvaror, som väntade att bli sända till "Al-lies", att bryggan brast och tusentals ton av matvaror av alla slag föll ut i det smutsiga vattnet och blevo totalt förstörda.

Hade detta något att göra med brödupploppet omkring en vecka efter i samma stad, var hungriga kvinnor skrek: "Vi vill ha bröd? Kom ihåg, kvinnor skrika icke efter bröd för än nöden tvingar dem, och barnen svälta. Brödupplopp i Philadelphia, var kvinnor överföllu handlande och kallade dem "rövare" — omtala de dagliga tidningarna för den 22 febr. Samma dag som "bröduppl-

loppet" var i Philadelphia suto våra lagmakare och roade sig med en "jackassical prohibition" lag, som sedan gått igenom, till stor glädje för våra lagmakare. De dagliga tidningarna sade, att lagen gick igenom under "högt skrätt", vilket ingen bör undra på.

I Massachusetts svälta kreaturen, trots där ligger hundratusende bushel av spannmål i varje hamn och stad, för export. Varför icke "prohibiti" export av spannmål och matvaror? Brödupplopp väntas i Chicago. Varför? Där ligger sjuttio miljoner bushel av vete i Chicagos magasin. Packinghusen arbeta övertid för export, allt är bestämt för export.

Ändå undrar tidningarna varför är icke arbetarklassen tillfreds? Arbetarlönen är högre än någonsin förut, arbete för alla som vill ha det, påstå de. Detta är dock icke sant. Arbetarlönen har övertaget gått upp 40 procent på de sista fem åren. Livsförnödenheterna ha gått upp omkring sextio procent. Det vill säga, att en dollar, som för fem år sedan var värd hundra cent, är i dag endast värd fyrtio cent, likväl fråga tidningarna, varför brödupplopp?

Vad menar man med goda tider? Jo: stora banköverskott för varje månad säga kapitalistid-

Jag vaknade en morgon av ett infernaliskt leverne utanför mitt fönster. — Det var inte det vanliga bullret av spårvagnar och fordon, nej — det väcker mig icke längre. — — — Så ljudet var! Jag hade aldrig sett så mycket sol i mitt rum förut. — en flödande kaskad kastade det sig in genom fönstret — in i varje vrå, det var som ett drömmackord av solljus! — När jag flyttade hit var det just före vintersolståndet; nu hade jag varit borta ett par månader och jordkulan hade under tiden gjort en överhaling — nu hade jag sol och ljus flera timmar varje morgon. Jag reste mig på armbågen och betraktade den härliga effekten. — — —

Mitt skrivbord såg så belamrat ut med alla sina böcker och papper, lämnat av mig föregående kväll — — — En flod av ljus strömmade över det! Även över mitt "altare" föll ett hjärt sken och de röda rosorna nickade ett glatt: "god morgon sjuosvare." Bokskaftet med sina volymer manade mig till arbete och eftertanke — — — Jag tittade på hyllan över detsamma! Ja, där pickade pendylen tick-tack, tick-tack, mätande ut tiden i små portioner — till vila och arbete — till lättja eller lek — tick-tack, med samma entoniga ljud flögo sekunderna in i evigheten. — — —

Strindberg tittade ned på mig med sin stumma marmormin lik som om han velat förebrå mig, och påminna mig om vad som kan viinnas genom att stå upp i tidig morgonväckt! — Från den andra sidan följde mig Frödings skilda ögon, och minnade mig ovillkorligen om första stroten i hans: "Morgondrömm."

— — — där solguden tömde, med givmild hand, kring allt överallt i lycklig ångd som sedan vulkaniskt vart bränd och sprängd, sitt liv, sina hävors mängd — — —

Från korten på hyllan tittade min vän Engdahl ner på mig, som i förvåning över att jag ännu låg och latade mig. — — — "Du stridsmannen — genom strid skall du vinna seger, ty utan strid är segern intet värd!" sade han en gång till mig.

Ja, men varför strider och oro? Om du såge mitt rum nu — mina rosor, — mitt "altare," — min bädd — då skulle du förstå, att i denna stämningsfulla vrå av irlid, finns ingenting som manar mig till strid — — —

Och ändå! Jag känner mig som om jag bestäl mig själv och mitt folk på varje sekund som rinner bort, när jag ser vännen Walfrids tankedigra huvud, med de hotande, åskmolnlika valkarna i pannan. —

Ögat flyttar sig oroligt över till kontrasten. — — — Där står HON — i lätt sommarskrud och parasoll, med det goda, glada leendet på sitt vackra ansikte. — — — Hon manar mig till lek och drömmar, i gröna, solbelysta lunder, och på ljusmättade ängar med vassinnig färgprakt. — — —

ningarna. Mycket sant, men detta banköverskott gäller icke oss arbetare. Vi få betala allt det vi skola ha 60 procent dyrare än förut och få endast 10 procent mera för vårt arbete.

Den 31 jan. ömtalade United States Steel Corporation att nettoprofiten för år 1916 belöpte sig till 333,625,000 dollars, en ökning av 203,000,000 dollars i rund summa för ett år. Detta menas goda tider. Nu fråga några tjockhuvud: Varför dessa brödupplopp i österns städer?

Möjligtvis detta har något att göra med brödupluppen.

Nordfolk W. Va., Feb. 22. En flotta av 20 transportfartyg fullastade med matvaror för "the Allies" lämnade hamnen för Europa.

Fyra hundra hungriga kvinnor storma rådhuset i New York och begära bröd. Edwin Storm.

Från mitt fönster.

Av Fra Diavolo.

O, — att vara ung och våghalsig — brinnande varm med pulssar bultande av kärlekstrånad — att kunna se livet från den glada soliga sidan, alltid — alltid.

Jag kisar i solen, tanken flyger och min kropp genomilav av en behaglig domning — — —

Jag springer där nere i den vita sanden — — — hon är med, det är kvittrande skrätt, och lek av två unga vilda människor, nakna i sol och glittrande vatten. — — — Jag ville kyssa dessa drömmarögon — smeka henne i vild kärleksyra. — — — Jag målar hennes bild — — — hennes fina kropp i färger som endast kunna komponeras i min egen själ — — — målar för att ej glömma. — — — Efter leken vill jag med bävan bära henne dit — — — lik vårt slott i den svalskande lunden, — — — hon darrar i mina armar — — — där villar hon nu medan jag lägger plan över nästa nöje — — — för en gudomlig varelse — firande fäst för en känsla som måste vara — — — I sol och luft.

Jag rycker till vid det märkvärdiga stemmet igen. — Solen börjar gå bort och drömmarna också. — — — Vad voro de värda? — — — Vet du inte att hon — — — din gudinna — — — med den vackra kroppen och det goda leendet — — — vet du ej att hon inte är din — — — och troligen aldrig blir din.

Därför kan du drömma så vakert om slott och gröna lundar — om ljus och kärlekstunder. — — — Ja, lever du — — — det är dig unnat väl, ty om hon voro din, — — — då blev det värlighet, ser du, — — — då blev det ej alltid kyssar och smek — — — nej, då blev det säkrare hat och nit, eller som räddning — — — förstälse kallad — — — det blev inte slott, utan ett rum eller två, i någon miljonstads stenkåk, det blev intet springa i naken glädje utan arbete i anletets svett. — — — I stället för att måla hennes bild i beundran, den vackraste i världen fick du måla andras hus för att kunna leva — — — Hon är din drömfé ser du, men inte mer.

Jag vred mig i bädden — — — Varför detta orostillstånd igen i själen — — — Varför får jag aldrig drömma mera än två minuter på sin höjd — — —

Ä, — jag ser, jag står under korseld från den kalla tystra tanen Strindberg, och den djupa blicken från Engdahl — — —

Jag kastar en vädjande blick på henne — — — på Fröding — — — men han står resignerat kall och tillbakadragen. Ja, även han hade kokat över i kärleksjubel, men livet hade kväst även "Morgondrömmens" poet och diktare — — —

Nu hör jag larmet som väckte mig igen! Jag springer upp till fönstret och kastade upp det på vid gavel. Så lustigt, men soppa- och gjorde gatan ren — — — det var första gången på länge! Jag hör återigen det infernaliska oljudet! Kvitt, kvitt, — kvitt kvitt.

Jag tittade åt sidan och på takrännan på närliggande hus såg jag ett dussin gräsparvar som skreko likt besatta! Först trodde jag det var en katt som hotade dem eller deras bo, men så plötsligt förstod jag — — — Det var ett litet drag ur existenskampens mörka historia. När man sopade gatan tog man bort en av gräsparvarnas möjligheter att leva, att skaffa sig föda! Ty gatan var ju deras äkterte, deras näringsfält.

Den beryktade mannens från Nazareth ord rann mig i minnet: "Sen på fåglarna under himlen, de så icke, och skörda icke heller — — —"

Neej, icke ännu, två tusen år efter den upprorsmannens tid, så de något här på Chicagos gator, — det gör hästarna, — men när de elaka människorna får en så'n där renlighetsmani, då lever heller icke "himmeleens" sparvar i säkerhet!

"Nu skall jag bli gud", tänkte

När magen skriker.

Som vi dagligen se i den kapitalistiska pressen, så uppstår det ena upproret efter det andra i större eller mindre skala i de olika delarne av detta så högt berisade guldland: detta naturligtvis på grund av att livsmedelspriserna uppskrivas allt högre och högre, obs. slavarnes dagavlöningar stå i flesta fall på samma ståndpunkt som för många år tillbaka, och i många fall lägre.

Följderna på ett sådant regleringssystem blir naturligtvis att vi slavande trälrar får knappa in allt mer och mer på vårt levnadstandard, detta har ju hört till dagordningen i en följd av år, men nu ser det verkligen ut som om höjdpunkten till det närmaste blivit uppnådd, och att våra matsmältningsorgan börja tala ett allvarligt språk. När detta bliver fallet då övergives både religion och politik. Till dig religiöse fantast vill jag ställa en fråga, varför faktar du så mycket med armarna vid sådana tillfällen? Vore det ej bättre för dig att svälta ihjäl eller att kasta dig i havets djup, du finge ju då fortare komma hem . . . för att njuta alla de läckerheter som är dig beskärpt på andra sidan graven. Och du politiker, det vore bäst för dig att vänta tills nästa val inträder, du får nog då din vilja genomförd . . . Men det är nämligen så att när hungern inträder, då talar magen ett och samma språk, det har ingen betydelse vilken religion du bekänner dig till, ej heller vilken ras du tillhör, om du är svart, gul, brun, röd eller vit, det gör rakt detsamma.

Ja när magen skriker, då skriker även munnen, och därmed hela samhället; den fysiska kraften tager sig då uttryck i våldsamheter. Nu stormas både rådhus och palatser, ordningens s. k. upprätthållare inträder och en strid uppstår, å ena sidan med stenar och påkar, samt å andra med kulspurtor och moderna gevär. Tänk vilken kontroll! Följderna bliva naturligtvis att den hungrande massan får bita i gräset.

Jag för min personliga del är ej någon vän av dessa s. k. "foodriots", emedan detta bevisar endast att en okunnig massa ligger bakom; sådana uppropp har aldrig satts igång av en intelligent arbetarmassa, ty en sådan grupp har förstånd på och vet att handla på ett annat sätt.

Se t. ex. våra kamrater uppe på Mesaba Range, de voro också hungriga och behövde mat, men tro ni att gruvarbetarne däruppe använde sig av samma taktik för hungerns stillande, som nu användes i de större städerna här i landet. Ånej! Dessa individer sprungo ej till stadens borgmästare och bådo ont maten, de förstodo bättre än detta. Det var ståltrusten som berövade deras arbetskraft för en ringa lön som gjorde att ej nog föda kunde

jag och delade mitt varma frukostbröd med de hungriga gaphalsarna.

Det har nog skett en mäktig stor förändring på två tusen år! Det där "tänk-ej-på-morgondagen"-evangeliet passar inte vidare bra i vår tid — — — Och i tanke på morgondagen och många, många dagar därefter, klädde jag mig, och kastade mig i arbete vid skrivbordet, med ett företräde över ämnet: "Arbetets frukter åt dem som arbeta!"

Nu se både St-g och E-lh nöjda ut, och jag själv känner mig nöjd.

Sparvarna förde med sig stridestämning in i denna "fridfulla vrå" — — —

Jag agerar gud varje morgon nu, ger sparvarna bröd, och om jag försummar mig, så är det inga milda böner om hjälp som väcker mig, utan pockande skrikhalsar som fordra — — —

Men en sak har jag vunnit! Jag har fått en utmärkt väckarklocka genom dem — — — och det är ju ändå något — — —

de anskaffas för livets uppehåll, icke borgmästare och stadsfiskaler.

Medvetna om att ståltrusten var deras egentlige fiende, vände de sig mot den, och utropade: nu givar ni oss mat i annat fall blir allt arbete nedlagt i gruvorna på Mesaba Range. Som svaret kom nekande, förklarades generalsträjk över hela gruvfältet i Norra Minnesota, och vad blev resultatet? Jo mera bröd och bättre arbetsförhållanden fick gruvarbetarne skörda, detta på grund av den fasta ståndpunkten denna strid kännetecknade.

Tag nu och jämför dessa två stridsmetoder med varandra och ni skall strax finna den rätta vägen som bringar resultat efter sig. Därmed är ej sagt att du ej äger rättighet att använda dig av den förra stridsmetoden, men frågan gäller: vinnes någonting i och med ett sådant förfarings-sätt.

Kamrater löneslavar! Jag vill ställa en fråga till eder: varför skola vi som framskapa alla världens rikedomar behöva svälta, ja svälta till den grad att i många fall vansinnet tar överhanden?

Vi som draga fram malmen ur det djupa gruvschaktet, samt sedan förädla detta; som spränga den hårda klippan för att därefter bygga upp palats, som bygga broarna över de stora floderna, och genomspinna världsdelen med järnvägar; vi som bygga och bemanna skeppen på haven, samt den frustande ånghästen, vilken ilar fram på skenorna; ja med få ord sagt, vi som frambragt allt — jag frågar ännu en gång, varför skola vi svälta och varför bedja vi om nådegåvor? Brist på upplysning är orsaken till allt detta elände, som hela den slavande människohopen får utstå. Därför ställer jag en anmodan till dig du arme slav, dig som hela världsmarknaden beror på, fatta intresse i den kamp som den moderna arbetarrörelsen utkämpar, studera våra stridsmetoder i smätt och stort, och låt den pessemistiska tanke du ännu besitter försvinna, kasta dig sedan in i stridsvimlet och upptag kampen tillsammans med dina kamrater; kasta av dig liknöjdhetens harnesk, samt undvik djuriska handlingar; anslut dig till den revolutionära syndikalismen som i detta landet kännetecknas med I. W. W. (Industrial Workers of the World); bliv en klasskampanniska. Men först och främst studera livets betingelser och dess värden. Om du följer dessa givna exemplen, ja då behöver ej några "foodriots" uppstå, utan kunna vi då som en samlad styrka taga fram och fordra ut vår rätt, med vår ekonomiska makt, samt föra mänskligheten in på en ljusare bana utstakad efter klara och rena linjer, där ej något snedsprång av enskilda individer kan göras, utan skola vi alla ha ett ord med i laget. Ja vi skola då bliva våra egna förmyndare. Arbetets frukter åt dem som framskapa desamma, blir då vår lösen. Låt oss rycka fram för detta sköna mål, ja låt oss göra denna var jord till ett paradiset, och ej såsom nu ett helvete.

Till slut vill jag instämma med Fredrik Framategson där han säger i sin dikt.

"Om kraft jag blott ägde, jag störtade allt

Som är hinder på parians väg Och visade: Detta är så befallt, Det är allas. Njut och ög!"

V. H.

INKONSEKVENNS.

Prästerna skrika högljutt över de höga levnadsmkostnaderna och skylia allt på mellanhänderna.

En man går till kyrkan för att få sin själ frälst, det kostar 15 dollars om året.

Varför icke själsfrälsning direkt från engrossfirman Gud Pader i Himmelen, det bleve billigare.

Frilheten och kriget.

(Forts. från 2-sidan.)

Vi ha hört om den engelska asylrätten, och det är gott och väl. De ha tagit emot en Marx och de ha tagit emot en Krapotkin, den förra gav vissa råd åt regeringen och Krapotkin såges ha varit lika snäll och villig att ge råd, och varför skulle de inte vara snälla mot dem? När Furst Krapotkin var på besök i Amerika mottogs han av de fina societeterna på ett förtulligt sätt; men hur behandlas de andra som våga erkänna sig anhängare av Krapotkins läror? Det hela är humbug, sir! Den titellösa anarkisten eller syndikalisterna åtnjuter ingen större asylrätt i England än någon annanstans. En anarkistisk agitator får ej landstiga i syfte att sprida sina idéer.

Och erinra er om blott den senaste irländska revolutionen. Den misslyckades, men vad stredo de för? Var det för sitt lands frihet? eller var det för att bli kvitt den engelska friheten? Vad gjorde de frihetsälskande och humanitära enelmännan i detta fall? Jo, de avrättade revolutionärerna utan dom och rannsaking.

Varför tillåter England landsförvisningar äga rum inom de egna kolonierna? Varför äro de ej lika ängsliga att driva sina rysligt humanitära principer igenom där innan de gå till Tyskland? Det är oförståeligt hur ett så omhändertaget och frihetsälskande folk tillåter Kanada att hindra alla I. W. W-ister från att invandra där. Ingen förstår det utom den engelska regeringen och möjligen de svansviftande på engelska friheten troende borgare och "radikaler" i alla land. Detta bildade och moderna lands myndigheter hyser en sådan skräck för Emma Goldmans böcker att en person i besittning av en sådan bok vägras komma över gränsen. Nej, vet ni, gå till andra och predika om den engelska friheten, vi som smakat den sötmän fann den vara ganska sur.

Före kriget tävlade man om att ständigt och jämt bevisa huru alla länder liknade varandra i att hålla arbetarna förtryckta och balanserade på svältgränsen mellan liv och död. Nu, däremot, tycks en annan mening ha kommit upp. Om vi skola tro dem, om vi skola tro att England, Frankrike, Italien och Ryssland voro så fria före kriget, vad anledning hade då dessa länders arbetare för att organisera sig såsom de gjorde?

Jag tar ej parti för Tyskland men heller inte för något annat land. Den frie mannen dömer dem alla lika hårt och hans enda sorg är att dom endast kan utfärdas med ord; han möter frihetsfientliga stater varhelst han kommer och staten är inte, har aldrig varit hans bästa vän, utan hans lömskaste, brutalaste och hämndgripegaste fiende.

Den hårda stenen gör yxan skärpare och så är det med det hårda motståndet, det bryner och bryner vårt hat och gör oss själva stridsdugligare, oförvagnare, våldsamare. Om därför motståndet varit en smula lindrigare i ett land än i ett annat så har resultatet blivit därefter.

Vem av oss kan inte sluta ögonen och se den röde agitatorn, som före den stora katastrofen inte kunde finna ord katastrof, att klandra staten och militarismen, som inte ansåg ett offer stort nog och intet medel som inte helgade det stora målet: Arbetarklassens frigörelse, statens störtande och upprättandet av det fria samhället, se honom med ett gevär i handen, läggande an, ängslig att träffa hjärta eller huvud på mannen i fiendetreppen, "som aldrig gjort honom något illa".

Det är storartat att han kunde räcka sin svurne inhemske dödsfiende handen, och hjälpa honom, förtryckaren, då dennes ekonomiska framtidsperspektiv stodo i fara, ge honom större handelsom-

Turneen.

Följande resplan har nu blivit arrangerad, och vi ha det största tänkbara hopp om ett gott resultat, medvetna om kamrat Johanssons förmåga att fylla sin plats, och kamraternas intresse för turneen i fråga. En fortsak blir detta endast, att uppmana er kamrater att ej lämna något sätt oförsökt, för vinnandet av det mest lysande resultat.

Resplan.

March 30th, Sioux City, Iowa.
April 3rd and 4th, Kansas City, Mo.
April 5th, Denver, Colo.
April 7th, 8th, 9th and 10th, Salt Lake City, Utah.
April 12th, Butte, Mont.
April 13th, Missoula, Mont.
April 14th, Sand Point, Idaho.
April 15th, Spokane, Wash.

Under denna tid bör alla kamrater och lokalavdelningar som önska föredrag av kamrat Johanson omedelbart till oss meddela därom. Skulle den plats ni äro bosatta i ligga för långt från de platser han har ämnat besöka så att han ej hinner dit, har därmed intet förlorats med insändandet av er önskan. Det ger oss ett bättre tillfälle att upprätta planen. Omkostnaderna för kamrat Johanson betalar Gen. Headquarter och ni ställa om hall och gör afischeringen. Afischer erhållas från Allarm, Box 179 Minneapolis, Minn. Rekvisera det antal ni anser ni ha behov av.

Följande ämnen kommer kamrat Johanson att tala över:

I. W. W. ORGANISATIONSFÖRMÅGA OCH TAKTIK.

MED DIREKT AKTION TILL SEGER.

VID KLASSKAMPENS FRONT.

KLASSKRIG ELLER BROTDERMORD.

Ävenså talar han över litterära ämnen, sådana som Strindberg som författare och dramatiker, Gustav Johnson, Emelie Zola, Bernhard Shaw, m. fl.

Brevlådan.

John Isaksen, Murray, Utah. Modtaget deres skrivelse som svar til Johansons artikel, de bedes læse den en gang til, eftersom de vist har misforstået samme.

Kamrater medarbetare.

För att få ut Allarm i god tid till den 1ste fordras att få den i press senast den 20. Det menas att ha alla prov lästa. Detta kan ej göras på fritider på mindre än 4 a 5 dagar.

Sänd därför alltid in edra bidrag till den 15.

råde, flera förtryckta och utplundrade, och krossa sin egen rörelse. Det får han nog medalj för, vilken kommer att glänsa i solskenet, då han linkar fram på träben för att sträcka ut sin träarm och möta herr kapitalistens diamantprydda och mjuka näve.

Vilken anledning, vilken känsla förläde honom att följa med i slaktandet och driva alla sina tal och tankar och mål och frihetssträvanden på skam? Den frågan skall för evigt drunkna i vemod, i sorg och tvivel.

Skall drömmen om ett fritt samhälle, om rättvisa och broderskap vara en lögn, en hopplös chimär? Skall frihetens sol i det mänskliga tänkandet och handlandet aldrig uppnå och färja lycklighetens morgonrodnad med sitt purpurroda sken?

Jo, det skall den. Friheten skall på nytt bli vår dröm och den skall bäras fram till seger av män, vilka modigt stå när alla andra falla.

Min biografi.

Törneströdd är min stig, på rosor har jag aldrig vandrat, taggen ständigt stungit mig, min födelse jag alltid klandrat.

Ibland fattigmännens barn uti grändens smuts och trasor föddes jag en solskensdag — o! Jag hatar denna dagens fasor.

Från späda åren uti slit min barndomsglädje den blev stulen, av ett dagligt slaveri bakom den kalla, gråa muren.

O! jag minns vid tio år hur jag dömdes till min pina, nog jag fällt mång blodig tår för de dagar jag fått lida.

Jag till skolan skulle gå för att kristendomen lära. I sex långa, mörka år att hålla dessa gudar kära.

Vid femton år sofn konfirmand till prästen gick jag uti salen. Mig skrämde han för den röda brand och pinan uti jämmerdalen.

I mördarskolan vid tjugo år jag skulle tjuvsamhället vakta, större blev nu mitt hjärtasår — jag skulle läras till att slakta.

Åtta syskon, o! så många för en fattig ringa far. Dina dagars slit var långa, ja, du led av pinans kval.

Moder, fader, varför föddes jag till världen ditt ansvar, plågar det ej dig? Så mörk, så dyster är den långa färden så törneströdd min levnadsstig. John Nyström.

Referat.

På inbjudan av I. W. W., Local 480, var det här å socialisternas Hall, Rockford, arrangerat ett diskussionsmöte söndagen den 11 mars. Följande frågor voro inlämnade för diskussion: Från I. W. W. "Vilken är proletarietets viktigaste uppgift uti ett industrisamhälle?" Inledare: Herman Engström. Svenska Socialistklubben: Vad är drivfjädern till människans handlingar?" Inledare: C. Karlson. Logen Vega: "Kan nykterhetsfrågan anses som medel i klasskampen?" Inledare: Mauritz Nilson. Logen Skandinavia: "Vilken betydelse har nykterhetsrörelsen för arbetarklassens frigörelse?" Inledare: John Skoglund. I. W. W:s fråga fick de flesta rösterna.

Besluts att insända referat till de svenska tidningarna, Svenska Socialisten, Allarm och Nya Sverige. Som mötets referent valdes undertecknad.

Inledaren, kamrat Engström, redogjorde först i korta drag för den nuvarande produktionsprocessen. Det är proletariet som utför allt produktivt arbete. Konsekventen av detta skulle vara att denna klass skulle ha det som den producerar. Alltså, skulle icke rikedomar, som nu sker bli lagd på fåtalets händer. Massan blir fattigare och fattigare, överklassen rikare och rikare. Beklagade det faktum, att arbetarna ställa så små fordringar på livet. De nöja sig med de smulor, som falla från deras herrars bord. Arbetarna måste vakna och fordra sin rätt som kulturmänniskor. Men vi få icke något utan genom det enda medel som överklassen tyckes böja sig för, nämligen makten. Och för att hävda denna måste vi ha en ekonomisk kamporganisation. De gamla fackföreningarna i Sverige voro bra på sin tid. Arbetarna vunno den ena segern efter den andra. Men efter 1907 var ställningen en annan. Då började de stora nerdelagen. Vad var felet? Jo, arbetarnas organisationer voro icke längre tidsenliga, modärna eller elastiska nog. De voro icke

i pakt med utvecklingen. Ungefär detsamma menade talaren också förhållandet var här i Amerika. Vi ha många arbetarorganisationer, men de äro icke längre med i utvecklingen. Därtill kommer att de bekämpa varandra inbördes. Vi måste därför först och främst ena oss om en kraftig ekonomisk organisation. Allt mer och mer radikala måste arbetarna bli för att komma till slutmålet. Den efterföljande diskussionen var livlig och ganska lärorik. Samtliga debattörer voro eniga om att för att kunna tillvarata arbetarnas krav var det nödvändigt i första hand att äga en kraftig modärn organisation. Som ett mönster för en ekonomisk kamporganisation blev framhållet I. W. W., just för att denna på grund av sin moderna struktur och taktik, sin anpassningsförmåga och elasticitet är den organisation som i första hand har utsikt till att vinna arbetarnas erkännande och tilltro. Dock beklagades av en del talare att icke organisationen ifråga var uppmärksam på nödvändigheten av kooperativ och politisk aktion. Ja, det hade också hänt att enskilda lokalavdelningar bekämpat den politiska aktionen. Detta var icke i enlighet med I. W. W:s princip, då den enligt denna ställde sig politiskt neutral. Blev framhållet att arbetarna, för att en gång komma till seger, måste använda sig av de vapen, som motståndarna använda. Ett för dessa viktiga vapen är den politiska aktionen. Följaktligen måste också arbetarna använda sig av detta kampmedel. Uttalades kritik över den svenska socialdemokratien. Politiken hade korrumpierat och förlorat arbetarna. De hade förlorat tron på sin egen styrka, och i stället för mycket litat på ledare och representanter. Den socialdemokratiska internationalen stod maktlös inför kriget. Den hade underlåtit att ta upp det enda effektiva kampmedel mot detta, som kunde tänkas, nämligen generalsträjk. Blev framhållet att uträktnen att ta upp generalsträjk på internationalens program var en svår försyndelse. Detta var till största delen den tyska partiriktningens fel. Men man hade exempel att framvisa på trohet emot internationalen, såsom den ryska socialdemokratiska partifraktion. Den röstade mot krigsbeviljning. Den italienska hade också kämpat emot så länge den kunnat.

Men å motsatta sidan, vad hade syndikalister och anarkister gjort till krigets bekämpande? Inte något nämnvärt. Framstående anarkister, antimilitarister och syndikalister hade vid världskrigets utbrott vacklat och svikit sina forna ideal. Alla hade vi försyndat oss. Detta blev också från annat håll erkänt. Nykterhetsfrågan blev också av en del talare framhållen som en viktig faktor i arbetarrörelsen. Vi behöva nyktra, intelligenta och klart tänkande män och kvinnor i våra kamporganisationer. Detta uppmärksammas allt för litet av arbetarna. Därför äro nykterhetsorganisationerna berättigade. Vi få inte vara för ensidiga och framhålla särskild patentmedicin, utan använda oss av alla medel, som kan anses hjälpa vår klass i dess kamp mot vårt gemensamma onda, privatkapitalismen.

Förslag om att diskussion skulle få utgöra svar på frågan, antogs enhälligt.

Diskussionen bar, på ett par undantag när, prägeln av stor förståelse och tolerans för varandras meningar och uppfattningar, och fördes i stort sett med ovanlig finess och takt. Arbetarna här i Rockford tyckes äntligen ha vaknat och hörsammat det kamprop som Karl Marx för så länge sedan utslungade: "Proletärer i alla länder, förenen eder."

Karl Karlson, mötets referent.

Åtta - timmars dag i Rockford, Ill.

När du ser denna rubriken så tänker du att vi redan ha en 8-timmars arbetsdag i Rockford. Men så är ej fallet, sorgligt nog. Den större delen av den arbetande massan är nog i favör av 8-timmarsdagen om man får tro dem man talar vid. Men de besitta ej någon som helst reflektionsförmåga för att se på vilket sätt det vore möjligt att erhålla den med åtföljande förbättringar.

En del tro att arbetsgivarna skola giva det till oss av deras egen godhet. En del tro så, och en del något annat.

Men vi måste ej längre vänta och tro att den eller den skall göra det för oss, utan vi måste själva handla.

Hur skola vi då gå till väga för att få allt detta? Jo, det fodras en sak, bara en, och det är — organisation. Och när vi så organiserar, låt oss då se till att vi organiserar oss rätt. Som vi organiseras i fabriken för att utföra produktionen, så måste vi också organisera oss själva, d. v. s. industriellt. Vi tro att åtta timmar är nog för en dags arbete, i en osund och kvav fabrik. Vi äro också övertygade om att ni vill ge oss rätt häri, om ni tänker över saken.

Alltså, gör slag i saken och det utan att vänta på att den eller den skall taga första steget. Det är för dig att visa handling och föregå med gott exempel, så skall nog de andra följa efter. Vi kunna få en 8-timmars dag, och det t. o. m. den första maj 1917 om vi gå till väcket och organisera oss, så att vi i samlad trupp kunna träda fram för arbetsgivarna och fodra arbetstidens förkortande från tio till åtta timmar, samt högre betalning. Detta vore så lätt vunnet; det fodras endast li-

Litet av varje från Rockford.

Några rader för att låta övriga kamrater veta att Rockford "bunchen" är i värksamhet och bedriver agitation nu som förr. Nu under vintern så ha vi hållit en del danser och tillställningar för att anskaffa pengar för att sändas till Everett. Och det kan tilläggas att vi lyckats över förväntan bra i denna vår insamling till försvarsfonden.

En del föredrag ha avhållits nu på sista tiden med olika talare. J. P. Thompson har varit här och hållit föredrag, illustrerat med skioptikonbilder; i sanning ett utmärkt intressant och lärorikt föredrag.

Som Scarlett har varit här ett par särskilda gånger. Vid första tillfället skildrade han sträjkerna på Mesaba Range, och den roll som han själv blev utsedd att spela däruppe. Han är en god talare, så det är att beklaga att ej flera infunno sig för att höra honom.

Den 4de mars var ett protestmöte anordnat för Everett med Ragnar Johanson och en härvarande kamrat som talare. Tillslutningen till detta möte var tämligen god och den kolekt som uppsattes belöpte sig till \$18.50. Kamrat Johanson gick skarpt till rätta med svenskarna här för deras slöhet och efterblivenhet när det blir fråga om organisation. Svenskar i Rockford! Skämmas ni ej för sådana vitsord?

Över allt i detta land är Rockford omtalad som en plats där arbetarna äro sorgligt efterblivna, oorganiserade och därför underbetalda. Och detta är ett faktum. Men det kan ändras; det är upp till eder själva huruvida ni vill rycka upp i jämbredd med landets övriga arbetare. Ju förr desto bättre. Det är ej en enda dag för tidigt.

Lördagen och söndagen den 10

te solidaritet å vår sida, ty om vi stå eniga så är det ingen makt, som är stark nog att besegra oss. Och betänk sedan vad denna förkortning av arbetstiden skulle innebära. I första hand gäve det arbete åt en otalig massa som nu äro utan arbete, och därmed bleve också våra ställningar mera säkra. Dessutom gäve det oss mera tid till att studera och förkovra oss intellektuellt. Du som ville studera bibeln finge mera frihet till detta. Vi som vilja studera vetenskap kan få mera tid därtill.

Ekonomisk frihet medför också andlig sådan.

Alltså kommer vi överens om, att oavsett om ni äro lutheraner, katoliker, fritänkare, eller om ni äro parlamentarister eller anarkister; om vi tro på gud eller ej; alla tillsammans och låt oss göra en anteckning i arbetarklassens historia och giva Rockford plats på arbetarrörelsens karta. Må vår lösen bliva: Förkortning av arbetstiden den första maj 1917. Detta är en omöjlighet säger du. Visst icke — det kan bli en verklighet om vi blott alla skrida till handling och organisera oss. Låt oss nu visa vad vi kunna göra. Längre nog ha vi varit utskrädda utav landets övriga arbetare; låt oss räta på ryggar, ut med bröstet för att inandas ren, frisk luft.

Kamrater, fram för en 8-timmars dag.

"Nog hinna vi släpa, Det bråskar ej alls, Ty fullt är vart magasin. Maskinhjulen surra i virvlande vals, De hjälpa oss, samhällets bin. Det kan icke störa en endas behag, Att vi få en kortare arbetsdag." Prässkommittén.

och 11 var kamrat Ed. Mattson här. Han talade på lördagen på I. W. W. Hall över ämnet: Organisation och utveckling, som han på ett klart och lättfattligt språk utvecklade för de närvarande. På söndagen talade kamrat Mattson på Socialisternas Hall och ämnat som då behandlades var: "Industriell Solidaritet". Tillslutningen till detta möte var ovanligt god, och alla voro över måttan belåtna med föredraget samt programmet i sin helhet.

Det har redan nämnts att det bedrivs en kraftig agitation här; vill endast tillägga att den börjar att bära frukt. Local No. 480 intog tolv nya medlemmar förlidet möte och tio mötet förtut. Även Construction Workers' local går stadigt framåt. En massa litteratur har sålts på sista tiden. Lördagen den 10 slog vi alla föregående rekord i det att vi på några få timmar sålde litteratur för tolv dollars. 125 exemplar av "Allarm" såldes den kvällen. Det ser ut att ljusna även i Rockford. Prässkommittén.

Korrespondens från kamraterna.

SPOKANE, WASH.,

den 15 mars 1917.

Stora resultat här erhållits från agitation bland skogsarbetarna här, och de komma nog att låta höra av sig den kommande sommaren.

Sågverksarbetarna äro mera släta och likgiltiga att fatta organisationsideen, men jag hoppas att de också snart skall inse nödvändigheten av att organisera sig. Till eder skandinav som arbeta på sågverken i östra Washington, Idaho och Montana, vi ställa en appmaning att fortast möjligt ansluta er till oss i I. W. W. och visa att ni ej längre äro nöjda med att arbeta tio timmar om dagen, och alltså den be-

talning ni nu erhålla. Sluta upp med att bli den bästa slaven. Gör ett försök att vinna en berättigad existens. Vi varna alla som ämna taga kontrakt på "Piling lumber" och annat ackordsarbete att ej göra så, för vi ämna att borttaga detta fördärliga system där två man göra fyra mans arbete. Det är högst nödvändigt att sågverksarbetarna göra gemensam sak med skogsarbetarna denna sommar och tillkämpa sig bättre arbetsförhållanden, utsikterna äro goda för stora förbättringar. Gören eder plikt.

Chas. L. Anderson.

Några ord till eder klasskamrater.

Har ni arbetare någonsin tänkt över hur dumma ni äro då ni tillåter kapitalisten behärska eder samt de värden som ni och jorden frambringa; han kontrollerar industrien i alla länder samt samfärdsmedlen som av slavarne byggts kring jorden. Han eger och bestämmer över alla skepp som krossa Oceanens vågor från syd till nord, från öst till väst. Kapitalisten kontrollerar alla länders regeringar, dess kajsare, kungar och presidenter lyssna till och lyda hans kommando.

Om de sovande slavarne visste att de genom att resa ryggen och lägga armarna i kors, tvingar fabriernas sinnrika maskineri att stanna. Kapitlisten inser sin mktlshet, den dag som vi slavar inser den kolossala styrka som ligger i ekonomisk organisation. Den dag då slavarna bli organiserade i industriella kampdugliga organisationer. Den dag skola alla parasiter, präster och moralpredikter försvinna, och deras på klasslagar vilande stater skola ramla över dem i deras gravar, samt deras grusade kyrkor skola bära vittne för kommande tiders fria och lyckliga människor, om de tider som flytt.

J. Grundfeldt.

Dröm av Debs.

Av Jack London.

(Ur Int.-Soc. Review.)

Jeg vaknade omtrint en times tid för min almindelig tid. Dette var stortart, og laa vaagen og tænkte over dette. Nogen ting var galt. Jeg vidste ikke hvad. Jag var opbragt av at der var noget forfærdeligt hændt eller var til at hændte. Men hvad var det? Jeg prøvet paa at orientere. Jeg husket engang til et stort jordskalv i 1906, mange paastod at de vaagnede mange eieblikke før det første skak de ærefærdede fremmede følelser af frygt. Var nu San Francisco atter besøgt af jordskalv? Jeg laa for et fuldt minute og ventede men der kom ikke nogen skjælv i væggen eller tag eller fallende mure. Alt var stille. Det var det! Den stilhed: ikke noget under jeg havde været forstyrret. Den sterke larm av den store by var vække. Ikke en sporvogn rullede forbi paa min gade paa denne tid av dagen; i almindelighed en hver 3 minute; men de ti følgende minutter ikke en vogn rullede forbi. Kanske det var en street railway strike, var min tanke, eller kanske der havde været et uheld og dens kraft var avlukkert. Men nei den stilhed var fordyb. Jeg hørte ikke nogen skurren eller rumblen av vognhjul eller stamping av hestsko opover gadestenerne. Trykke paa knappen vid siden av min seng. Jag strævede for at høre lyden av bjælden, dog jeg vidste det var umuligt for den lyd at høres tre stager til mig even bjælden ringte. Den ringede alt ret, for nogle faa minutter senere Brown kom ind med brættet og

Fra klasse kampens front.

Fra tid til anden ser vi i I. W. W. pressen om den store fremgang vi gjør blandt skogsarbeiderne. Rundt Spokane gjør I. W. W. en ihærdig fremgang. St. Maries, Ida., 60 mil fra Spokane, har en sterk lokal. Fra St. Maries til Elk river er talrige skogskamper. Det var her det James Rowan mødte saa voldsam modstand. Forretningsmændene i St. Maries forsøgte den gang alt mulig for at stoppe os. Det var vanskeligt at lie mødeplads, et lokale. Efter et aars ihærdig agitation kan vi i dag pege paa disse kamper, som vel organiseret. Flere af kompanierne har jernsenge med madrasser i kamperne. Betalingen blev ikke nedslaaet sidste vinter, som det var skik og bruk aurene føre.

Arbeidsforholdne behøver store forandringer her. De vil tage plads, naar vi er sterke nok til at tvinge en forandring. I Sand Point har vi en sterk lokal. I flere af kampene 100% organisation.

Bonnors Ferry samme vei. Fra White Fish og Eureka hører vi om fremgang, som vi for et aar tilbage ikke, engang drømte om.

Vi kan med sikkerhed sige at mere end 60% i alle disse kampe er organiseret. Sterke nok til at byde skogsbaronerne spidsen. Blandt skogsarbeiderne er det en sjilendhet at se en mfand, som ikke er misfornøjet med det liv de lever.

I sagbrukene, som staa under vintertiden, har vi endnu ikke drevet en saa ihærdig agitation. Men naar de aabner op og mange af skogsarbeiderne gaar tilbage til møllerne, vil vi have en god begyndelse. Det var nødvendig at faa skogsarbeiderne først, for di vi maa have styrke nok tel at vise, disse møllearbeiderne, som for en stor del er familiemænd, at de ikke behøver at være rædde for pladsen sin.

Disse familiemænd er mere eller mindre bundet. De kjøber hus og tomt paa afbetaling, og er yære og dybere i slaveri end gamle lands-husmænd nogen

morningpapiret. Dog hans skikkelse var impossible som altid. Jeg notiserte et lys i hans øine, jeg notiserte ogsaa, at der var ingen fløde paa brætte. "Creameriet leverede ingen fløde", han fortalte; "ei gjorde Bageriet." Jeg saa over brættet igjen. Der var ingen nybte rolls — bare skiver av fordærvet brød fra dagen forud. Ingen ting var leveret i dag morges Sir. Brown begyndte igjen at forklare sig; men jeg avbrød ham. "Men papiret?" "Yes, sir, det var leveret, men den eneste ting, og det er den sidste gang ogsaa, papiret siger saa. Kan jeg gaa ud og skaffe dig nogen condensed milk?" Jeg rystede paa mit hode, og modtog den svarte coffee og aabnede avisen. Dens hovedlinge forklarte alt sammen — og fortsatte for meget længden av pessimism til hvilket journalen gik var latterligt. Det fortalte en generale strike, var blevet kaldt alover United States; jeg skyndte min læsning, skimmede meget og huskede meget av arbeider oprøret i den sidste. For en generation den generale strike havde hværet en drøm av den organiserede arbeider, hvilken drøm var opstaaet i Debs' sind, en av vore store arbeiderledere for tretti aar siden. Jeg huskede fra mine skoledage at jeg havde skrevet en artikel av dette for en av magasinene og navnet paa den var: "The Dream av Debs." Jeg maa tilstaa at jeg behandle den meget nøiagtigt og som en drøm ikke noget andet. Tiden og verden gik, Compers var gaet, American Federation of Labor var gaet og gaen var Debs med alle hans vilde revolutionary ideas; men den drøm var vedbleven, og her den tilsidste udført i virkelighed. Men

gang var. Deres levevei er mindre sikker. Sagbruksarbeiderne er ikke tilfreds. Alting er dyrt. Betalingen er den samme som før. De vil snart indse nødvendigheden af en sterk organisation.

De love som er passeret i Wash., Idaho, viser at kapitalisterne er rædde for os. For penge-sækken sin. De har gjort syndikalismen ulovlig forening. Sabotage kan hverken bringes eller tales om. At disse lovgiverne ikke engang kunde udtale ordet Sabotage, langt mindre vide hvad det er, gjorde intet til sagen. Og at de skulde blande sammen "syndicate" I. W. W. og sabotage som en og samme ting gjør ingen forskjel. Ingen metal kan drives i tømret. Da skogsredskaberne nu er gjort af staal og jern, maa vi gaa tilbage til stenaldren, for at bruge disses redskaber af sten og træ for at undgaa fængselstraf.

Mange af arbeiderne vil nu blive nødt til at læse sabotage saa de kan vide hvad det er. Det kan nu hændte at de brugte sabotage uden at vide hvad det er. De kan blive sent til fængsel aldeles uskyldig.

Disse love er ikke gjort for at stoppe os. Men for at skræmme de nye medlemmerne og de som endnu ikke er sluttet til organisationen. I kapitalistpressen er daglige artikler om mord, brand og dynamit som de milde midler bi bruger. De er ikke rædde for at lyve og misrepresentere I. W. W. for at forlede eller mislede arbeiderne. Hvorlænge dette vil lykkes beror paa vor love til at oplyse arbeiderne, og deres intelligens til at indse deres plads i samfundet og nødvendigheden af en sterk organisation af alle arbeiderne i en industri i en industriell forening og alle industrielle foreninger i en stor organisation. Kapitalisterne kan ikke for altid holde arbeiderne nede i de forholde vi nu lever under. Nødvendigheden vil tvinge os fremad og altid fremover til den dag da arbeiderne vil kontrollere industrien. Med industriell kontrol i arbeidernes hænder vil vi blive frie mænd og kvinder og slaveri forsvundet for altid.

J. A. H.

Jeg lo efter som jeg læste journalens nedsagne udsigt. Jeg vidste bedre. Jeg havde set organiserede arbeider underkuet i for mange strid. Det vilde blive en sag om nogle dage den vilde blive bestemt. Dette var en national strike. Jeg lagde ned mit papir og begyndte at klæde paa. Det skulde sikkert være intresant til at gaa ud paa streeten av San Francisco hvor ikke et hjul gik, og den hele by havde taget in-forsed ferie.

"Unskyld mig, sir," Brown sagde som han leverte min cigar, Mr. Hammed har spurg om han kan se dig før du gaar ud." "Send ham ind" var mit svar. Han kom ind kunde jeg se at han kontrolleret sin bevægelse, han kom for at raadslaa. "Hvad skal jeg gjøre, sir? Vi vil behøve provision, delivery kjøerne er paa strikt, og electricity er lukket ogsaa jeg tror de er paa strike ogsaa." "Er butikkerne aabne?" spurgte jeg. "Bare de smaa er. Retail clerks er ude og de store butikker kan ikke aabnes; Men eierne med deres familie driver sine egne." Tag min machine," jeg sa, "gaa rund og gjør dit inkjøb og kjøb nok av altting du behøver. Faa en box canles. — Nei kjøb et halvt dusin boxer. Og naar du har gjort dette, fortæll Harrison til at bringe machine til klubben for mig — ikke senere eller k. elleve." Harmed rystede paa sit hoved. Mr. Harrison har gaet med chauffeur's Union, og jeg kan ikke styre en machine. "Oh, ho; han har?" sa jeg. "Well, naar Mr. Harrison kommer du kan fortælle ham til at finde sig arbejde paa en anden plads." "Yes, sir." Du hører vel ikke til en Butlers Union, gjør du. Harmed rystede. "No, sir," var svaret, "og

Bulletin från Local 400 A. W. O.

Klasskamrater!

Förhöret med Everett-kamraterna är nu i full gång. Chamber of Commerce har försökt att muta varje "juryman" och få dem att driva saken till deras förmån. Vi ha en hård strid och det fordras att varje arbetande man och kvinna gör sitt bästa för att få dessa offer ur blodhundarnas klor. Allt måste göras för att i the Criminal Court bevisa att dessa oskyldiga kamrater äro oskyldiga och för detta åtgår medel.

Alla medel som finnas tillgängligt för en organisation måste användas, enär endast en sak återstår den nämligen att få dem fria. Krig står mellan Lumber och Ståltrusten å ena sidan och I. W. W. å den andra och trusterna kunna icke möta våra argument på annat sätt än med galjar, kulor och krut m. m.

Civiliserade argument icke sant?

De se hur organisationen växer och förstå att den är en makt som icke i längden kan motstås enär arbetarna genom serier av strider lära sig och utveckla en klassolidaritet vars makt en dag inom nära räckhåll kommer att öppna alla fängelser.

Penningmedel äro nödvändiga nu därför att arbetarna icke ännu så mangrant som det är nödvändigt samlat sig.

Det går dock fort kamrater!

Skogsarbetarna i Spokane, Wash., på deras "convention" lade ut förstklassiga planer för arbetet därstädes. Lumber Workers Industrial Union No. 500 kommer att låta lumbertrusten känna deras makt.

Glöm ej bort Construction Workers Convention den 29 april i Omaha, Neb. Alla "construction workers unions" bliva representerade och centralkontor kommer att upprättas i samma stil som Lumber-workers komma att göra.

even om jeg gjorde vilde jeg ikke forlate min employe i en tilstand ligt dette. Nei, sir, jeg vilde ikke. "Alt ret, tak skal du have," sa jeg nu blir du færdig til at gaa med mig. Jeg vil styre maskinen selv, og vi vil kjøbe ind en masse provision." Dette var en fin første mai dag, den var skyf, og ingen vind, og lugten var varm. Mange automobiler var ude, men deres eier styret dem selv. Streeten var overfyldt med folk men stille. Arbeidere klassen klædte sig i sine søndags drægter og var ude for at tage ind den fine mai lugt og at iagtagte striken. Dette var noget saa skjældent fredeligt. Jeg glæde mig over dette, mine nærvær tingede av mildt exetiment. Jeg gik forbi miss Chickering. Hun kom efter mig. "Oh, Mr." hun skreg. "Er der nogen plads vi kan kjøbe Candles? Jeg har hværet til et dusin butikker men de er alle sammen udsældte. Dette er noget fælt er det ikke?" Men hendes sparkling øine gave lygnen. Ligt resten av os glædede sig over dette. Rat et eventyr var dette at faa disse lys, det var ikke for vi kom ned i arbeidsklassens kvarter vi fandt it lidet hjørne-butik som endnu var ikke udsældt. Miss Chickering tænkte en box vilde blive nok, men jeg opfordrede hende til at kjøbe fire. Min automobile var stor saa jeg havde et dusin kasser. Ingen vidste hvor længe den strike skulde vare. Altså jeg fyldte min car med sække av flour, Baking Powder, karnegods, og alle livets nødvendigheder, som var forestaaet av Hammed, som gik rundt ivrig sysselsat og klukkede over indkjøbet som en gammel høne. En mærkelig ting var, den første dag av striken at ingen tog

Domestic Workers Industrial Union OF MINNEAPOLIS.

anordnar stort möte onsdagen den 4 april kl. 8 e. m.

Mötet ifråga är ett konstruktivt möte men efter detsamma anordnas dans.

AGITERA VAR OCH EN PÅ SIN PLATS FÖR STOR TILLSLUTNING.

Styrelsen.

SKANDINAVISKA RECRUITING UNION.

Oak Park, Ill.

Möter varje söndag kl. 2 e. m. å Jidlungs Hall, 745 N. Cicero Ave.

Stor 5 års Fest

Avhålls å Socialisternas Hall, 7 St. och 6 Ave., Rockford, Ill., lördagen den 7 April 1917 kl. 8 e. m.

Ett förstklassigt program garanteras.

Alla välkomna.

Local 480 av I. W. W.

ARBETARE KLASSKAMRATER

När ni gån ut på nöjestillställningar varen då konsekventa och gån till arbetarnas egna ej till de på privataffär baserade. ARBETARNAS ENDA PLATS HÄR I MINNEAPOLIS ÄR I. W. W. HALL, 11½ WESTERN AVE. 2 tr.

Denna är utan överdrift den bekväma och luftigaste hall tänkbar, 1 block norr från Hennepin Ave. och 7 St.

DANS ANORDNAS HÄR T. V. ONSDAGAR, LÖRDAGAR OCH SÖNDAGAR KL. 8 E. M. INTRÄDE 15 CENTS, KLÄDESLOGE FREE.

Föredrag med extra program förekommer varje söndag före dansen.

Varje arbetare som gör anspråk på att vara klassmedveten går till denna plats för sina nöjen medveten om att han därmed i sin mån bidrager till möjligheten att samla arbetarna så att det blir möjligt att förena nytta och nöje.

Alla bekvämligheter sådana som läs- och skrivrum, matsal, darters stittrum, m. m. finnas.

Gott kaffe serveras varje kväll.

MÖTEN UPP MANGRANT.

Alla delegater uppmanas att när de insända rapport, på rapportplakatet under linien för "dues" sätta in datum för initiation, delegatens och lokal-nummer.

Här finnes 2,000 kort utan rekord sådana som detta på kontoret. För att hålla allt i rätt skick måste denna försiktighet iakttagas.

Credentials - No. 811 stulen. Från den 5 mars förklaras den samma vakant. Tag upp den samma så snart den blir synlig.

Delegater — Glöm ej bort att sätta kortnumret på inträdesansökan. Låt den ansökande själv skriva på sitt namn. Tag också hans hem adr. så det vi kunna meddela hans anhöriga om en olyckshändelse skulle inträffa.

Forest Edwards, Sekr.-Treas. Pete Dailey, Chairman. Org. Com.

nogen ting alvorligt. Bekäntgjörelsen av den organiserade arbetare i morgenpaperet at de var förberedde paa at staa ude en maaned eller tre, var bare udleet. Endnu den første dag at arbeiderklassen ikke tog nogen hastværk i at skaffe provisions. Naturligtvis ikke. For uger og maaneder havde de hemmeligt, hadde den hele arbeidsklassen lagt tilside private stocks av provisions. Dette var grunden til at vi kunde gaa ned i arbeidsklassens nabohag og kjøbe ude de smaa butikker. Det var ikke for jeg kom til klubben den eftermiddag, før fick se den første forskjel. Alting var i uorden. Der var ingen Olives for cocklaels. En del av mænderne var seite. General Folsom søp sin pounch i en windowseat i røgrummet, og forsvarede sig imod et halvt dusin gentlemen som mente han skulde gjøre nogen ting. (Forts.)

Domestic Workers Industrial Union OF MINNEAPOLIS.

anordnar stort möte onsdagen den 4 april kl. 8 e. m.

Mötet ifråga är ett konstruktivt möte men efter detsamma anordnas dans.

AGITERA VAR OCH EN PÅ SIN PLATS FÖR STOR TILLSLUTNING.

Styrelsen.

SKANDINAVISKA RECRUITING UNION.

Oak Park, Ill.

Möter varje söndag kl. 2 e. m. å Jidlungs Hall, 745 N. Cicero Ave.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING. Arbetareklassen och arbetagivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, taget jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att måta sig med arbetagivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de arandna under lönesystemet. Därför hjälpa yrkesföreningarna arbetagivareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetagivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en strik eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en öfverrätt till en öfverrätt till alla.

I stället för det konservativa valparket: "En god betättning för ett gott dagverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: "med med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Stor Smoker och Kamratfäst.

anordnas av de olika lokalavd. av

I. W. W., MINNEAPOLIS, å

deras STORA NYA HALL, 11½

WESTERN AVE. II tr.

Lördagen d. 31 Mars

Kl. 8 e. m.

NETTOBEHÅLLNINGEN

TILLFALLER EVERETT-

FONDEN.

KLASSKAMRATER MÖ-

TEN UPP ALLA AV ER.

HALLEN RYMMER MINST

1,000 PERSONER.

FRÅN BERGENS LOKALA

SAMORGANISATION.

VARNING!! VARNING!!

Arbetare i Förenta staterna

och Canada: Låt ej utsugarpac-

ket narra er längre att resa till

Norge. Det är förskräckligt dyrt

att uppehålla sig överallt här i

Norge. Här finns ej knappt

några möjligheter för husrum.

Det är liknande över hela Norge.

Bara här i Bergen är det (600)

sex hundra arbetare kvinnor

och män som få bädda sin säng

ute i kylan. Efter den sista upp-

satsen skall det vara omkring fem

eller sex hundra arbetare utan ar-

bete här i Bergen.

Bergens kommun skall i en

snar framtid annonsera för arbe-

tare till att uppbygga den ned-

brunna staden. Alla varnas för

att resa till Norge.

Låt ej utsugarna narra er att

resa till Norge.

Bergen den 28. jan. 1917.

Gus. Björklund.